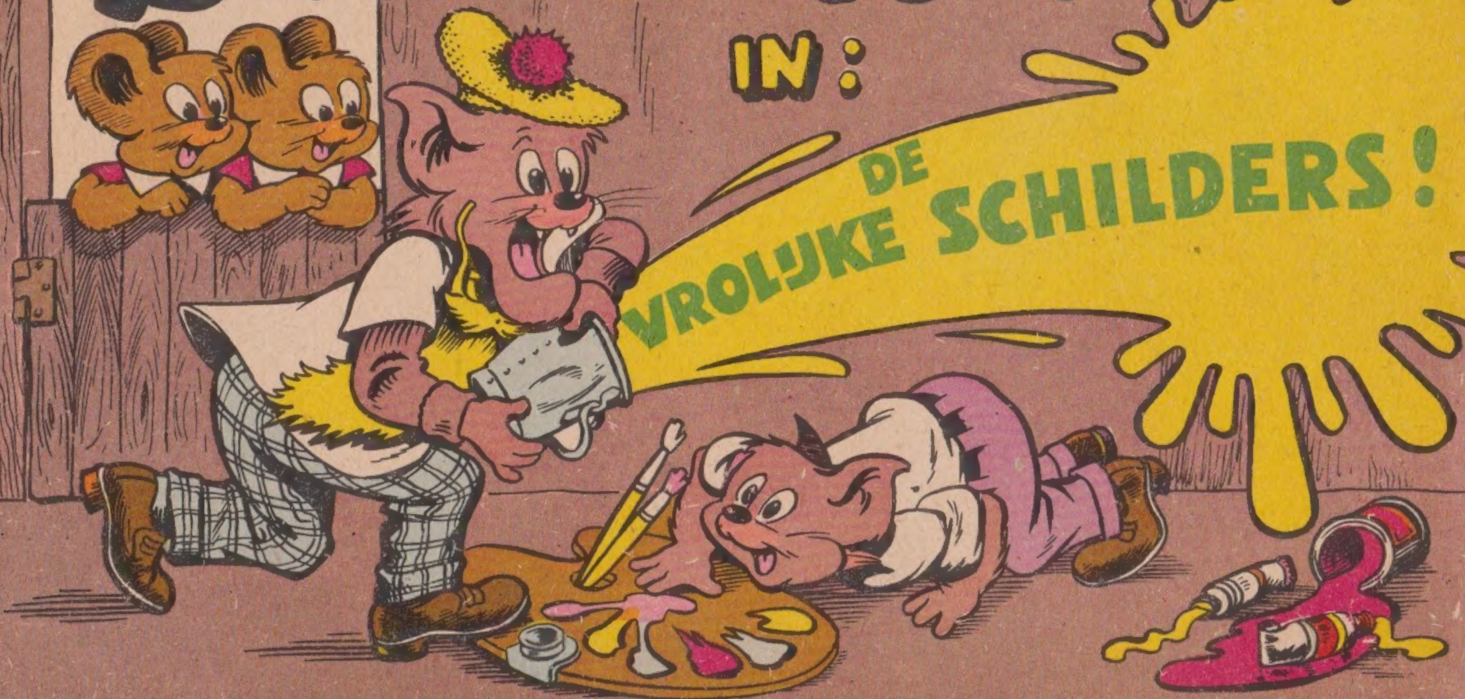
3

BROMMY & TOMMY

No. 3

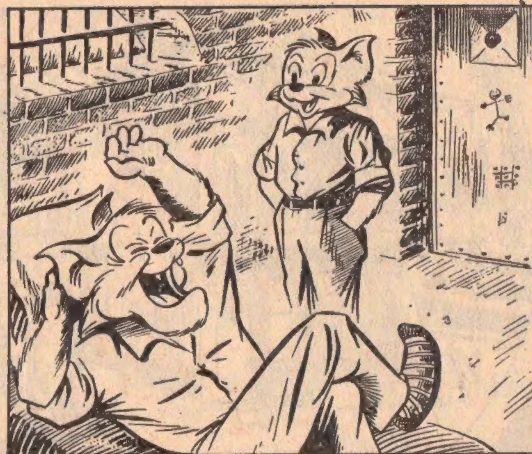
Brommy en

Tommy

DE VROLIJKE SCHILDERS

Burgemeester, baron Van Dattum, had moeten begrijpen dat – als hij Jan Rap en zijn maat zijn huis liet schilderen – er dan allerlei gekke dingen zouden kunnen gebeuren.
Maar hij deed het toch en in dit verhaal staat te lezen wat er allemaal van kwam.
Ja, mevrouw Kwebbel komt er ook weer in voor en natuurlijk veldwachter Berendse.
Het loopt allemaal nog goed af, omdat Brommy en Tommy gelukkig niet bang zijn uitgevallen... maar er wordt flink en vrolijk met potten verf gesmeten...
Iedereen kan eruit leren, hoe men met een beetje moeite en een heleboel verf schilderijen kan maken, die misschien wel veel geld opbrengen... tenminste als er een baron Van Dattum en een mevrouw Kwebbel komen opdagen om er veel geld voor te geven!

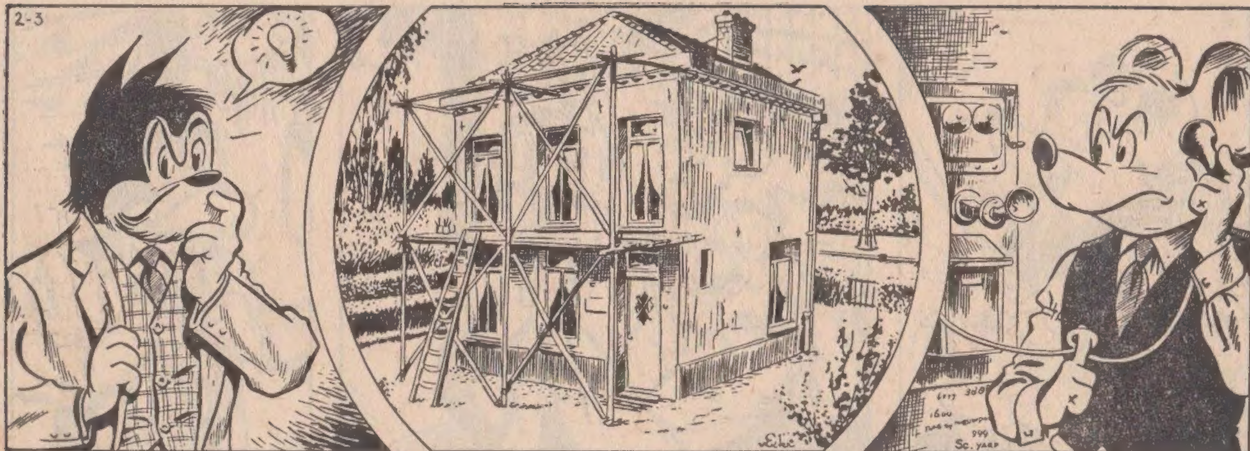

Pappa Berendse, de veldwachter van Dierendorp, was erg in zijn nopjes dat Jan Rap en zijn maat nu eindelijk veilig in de kerker zaten.

Hij rookte vergenoegd zijn pijpje en las de gemengde berichten. „In Dierendorp is alles rustig!" stelde Pa Berendse vast. Alles.

Ook Jan Rap en zijn maat hadden het rustig. „Wil je wel geloven," zei Jan Rap, terwijl hij zich rekte, „dat we hier veel eerder naar toe hadden moeten gaan? Goed van eten en drinken... een warme ligging, wat wil een kater meer?" „Tja," zei Harry, „hoewel... het broodbeleg kon beter. Maar ja... een gegeven paard mag men niet in de bek zien, natuurlijk. Maar veel is 't niet, wat ze je hier op je brood geven..."

De burgemeester, baron Van Dattum, stond voor de celdeur zich zwart te ergeren. Hij loerde door een kijkgaatje en kon horen wat er daarbinnen gezegd werd. „Ik zàl je wat op je brood geven," mompelde hij kwaad.

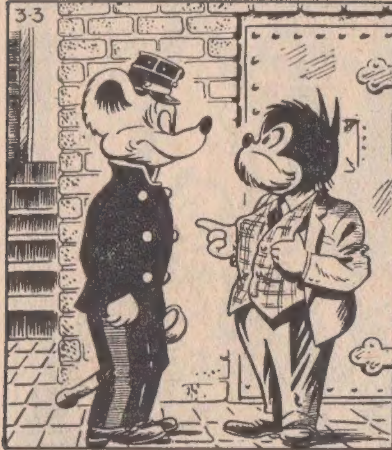
Burgemeester baron Van Dattum woonde in een heel groot huis en hij had een stel kennissen uitgenodigd te komen logeren.

Nu waren er genoeg logeerkamers, dus dat kon geen moeilijkheden geven. Nee, er was wat anders: het huis werd van buiten geschilderd en was net voor de helft klaar toen de schilders vakantie namen!

„En net als mijn gasten komen, zit ik met een huis dat half in de verf staat en met allemaal palen eromheen...", bromde baron Van Dattum. „Waarom konden ze die gevel nu niet eerst afmaken... dat gaat maar met vakantie..."

En toen dacht de burgemeester opeens aan die twee daar in de cel. „Maar dàt is de oplossing!" riep hij. „Die twee zal ik laten werken voor de kost! Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb!"

De burgemeester belde meteen de veldwachter op. Die keek even heel vreemd. „Jan Rap en zijn maat uw huis schilderen?" vroeg hij. „Maar kunnen ze dat dan?"

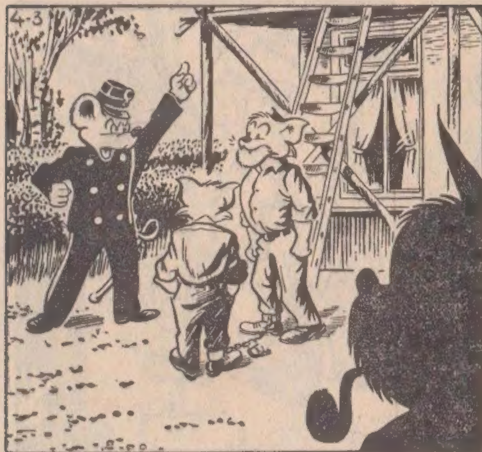
Burgemeester Van Dattum was blij met de oplossing die hij had gevonden om toch nog zijn huis afgeschilderd te krijgen, vóór zijn gasten kwamen.

Hij wilde van de bedenkingen van veldwachter Berendse dan ook niets horen. „Als ze niet schilderen kunnen, dan leer je 't ze maar. Maar ìk sta niet toe dat die twee daar maar lekker lui in de cel liggen!"

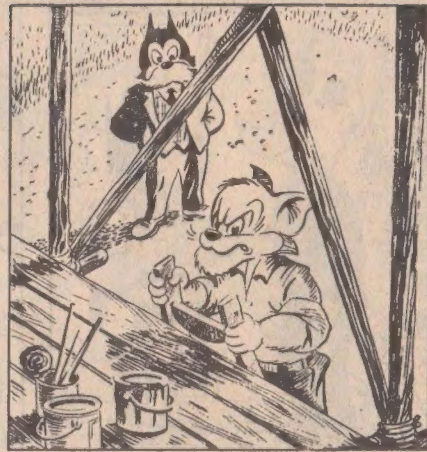
En zo gebeurde het dat Jan Rap en zijn maat aan het werk moesten. Dat làg ze vreemd, maar het werd er ook niet gemakkelijker op dat ze met een voetketting aan elkaar vast zaten.

Want zo slim was veldwachter Berendse wel geweest! „Weglopen is er niet bij, mijne heren!" zei hij.

Hij herinnerde zich maar al te goed hoe Jan Rap hem in de vermomming van een oud heertje te vlug af geweest was. „En nu dit laddertje op... en dan maar schilderen jongens! De potten verf en de kwasten staan al klaar!"

„En nu maar aan de gang!" commandeerde de veldwachter.

„Er zit niets anders op," zei Harry, „net als op mijn brood."

„Klim die ladder op, dekselse kerel!" bulderde Berendse.

Baron Van Dattum knikte goedkeurend. „Dat zal ze leren," dacht hij, „en het kost me ook niets." Want dat was voor de baron ook altijd een belangrijk ding.

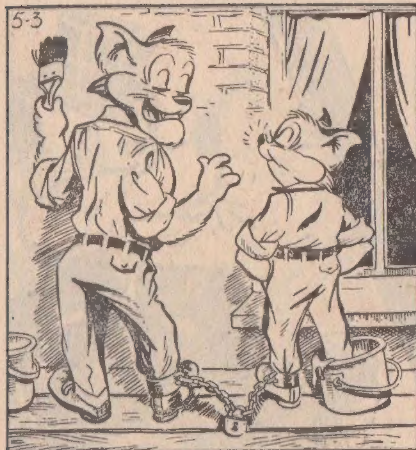
Jan Rap rinkelde eens met de ketting die aan zijn been zat en klom toen vlug tegen de ladder op. Een ietsje te vlug want Harry, die hem wilde volgen, schoot onderuit en kwam ondersteboven tegen de ladder te hangen.

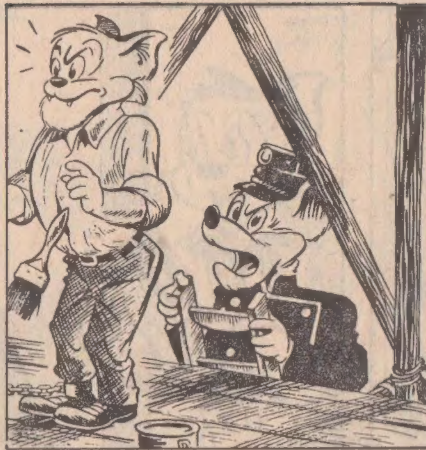
„Kalm aan, malloot!" brulde de veldwachter. Je ziet toch dat je Harry omver trekt!"

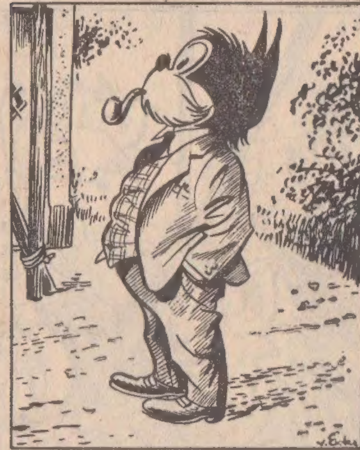
„Het moet nog even wennen, veldwachter!" zei Jan Rap beleefd.

„Sorry, Harry!"

Zonder verdere ongelukken kwamen ze boven op de steiger aan.

Toen Jan Rap en zijn maat op de steiger stonden, zei Harry: „Nou, het is toch ook wel weer leuk om buiten te zijn. Die frisse lucht..." „Je staat in een pot verf!" zei Jan Rap.

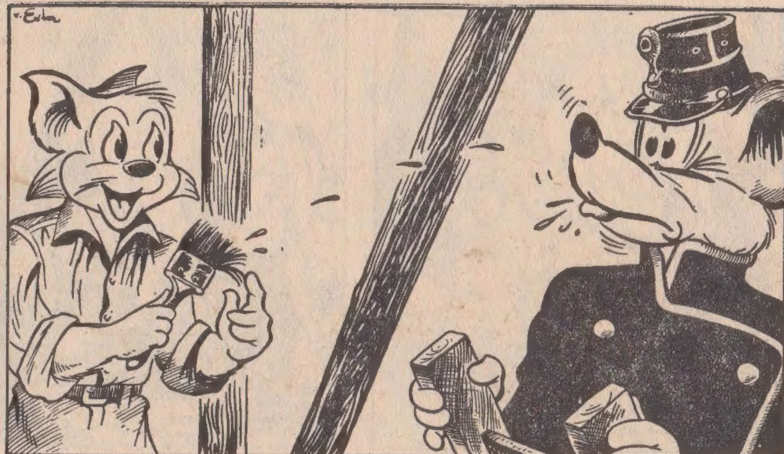
„Koppen dicht!" klonk een stem. Het was veldwachter Berendse, die ook de ladder opgeklommen was en nu met zijn hoofd boven de steiger verscheen. „En beginnen jullie eens... vooruit! Opschieten!"

Jan Rap begon te verven en ook Harry zette zich zuchtend aan het werk, nadat hij met een lap de verf van zijn schoen geveegd had.

Tevreden keek veldwachter Berendse toe. Hij bleef halverwege de ladder staan en een tijdlang was er niets anders te horen dan het zuchten van de twee gevangenen.

Ook de burgemeester, baron Van Dattum, kwam naar buiten om te zien hoe het werk opschoot.

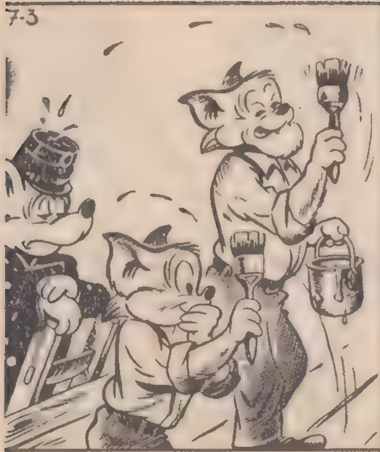
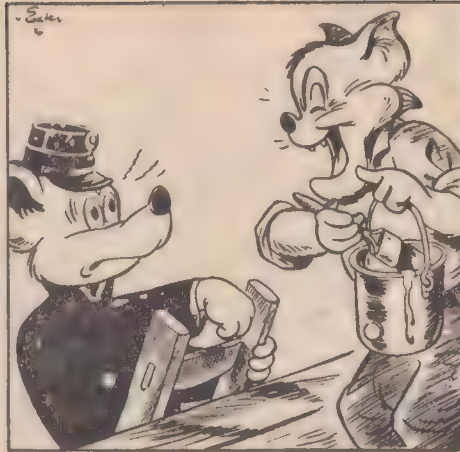
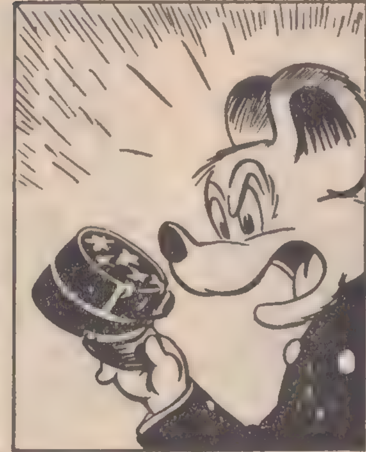

Ofschoon iedereen natuurlijk verwacht dat Jan Rap wel weer iets zou bedenken om de vlucht te kunnen nemen, was het ditmaal Harry die een goede inval kreeg. Maar hij kon het niet aan Jan Rap vertellen omdat hij niet mocht praten van de veldwachter. En die bleef alsmaar vlak bij hen op de ladder staan kijken.

Als Berendse nu maar even weggegaan was... maar dat deed hij niet. En toen zette Harry zijn linker wijsvinger op de verfkwast en... pieng... liet hij de haren van de kwast weer terugspringen. Een druppel verf vloog van de kwast.

„Klontje in de verf!" zei Harry. „Kóppen dicht!" wou Berendse zeggen maar toen hij zijn mond wijd opende om „Kóppen" te zeggen, vloog er juist weer een druppel verf van Harry's kwast en Berendse kreeg die precies in zijn mond!

Jan Rap zag met welgevallen hoe zijn maat een spat verf in de mond van veldwachter Berendse liet springen.

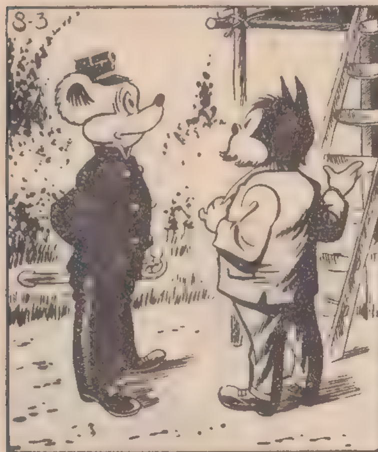
„Glub!" zei Berendse. „Ba... hee... grrr... kijk een beetje uit, hè?"

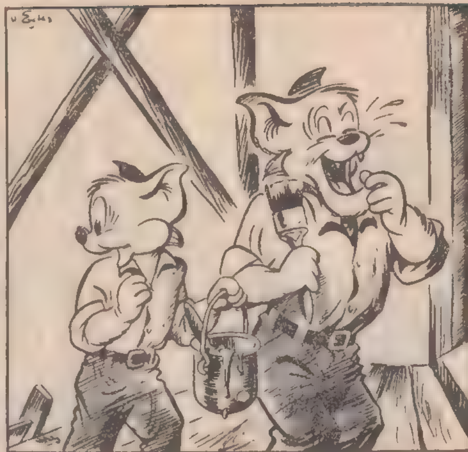
„Waar geverfd wordt, daar spat 't!" zei Jan Rap. „Zet 'm op, Harry. Dit huis moet morgen kant en klaar zijn!" Met grote ijver werkten de boeven voort. En steeds meer druppels verf vlogen over hun schouders heen... en steeds op de veldwachter.

„Te deksel!" zei Berendse. „Dat is nu al de achtste spat op mijn uniformjas." „Moet u eens op uw sjako kijken," zei Jan Rap glimlachend. „Daar zal u ook nog van opkijken!" Verschrikt nam Berendse zijn sjako af en keek er bovenop. „Dat is toch zonde," mopperde hij.

„Ik blijf hier niet staan!"

„Waarom zou u ook?" lachte Harry, terwijl de veldwachter de ladder afdaalde.

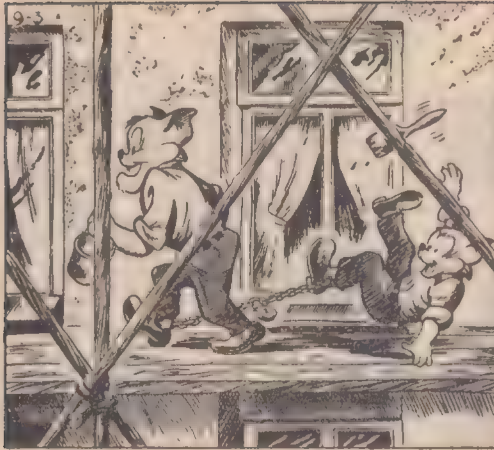
Op veilige afstand van de twee schilders bleef veldwachter Berendse toekijken.

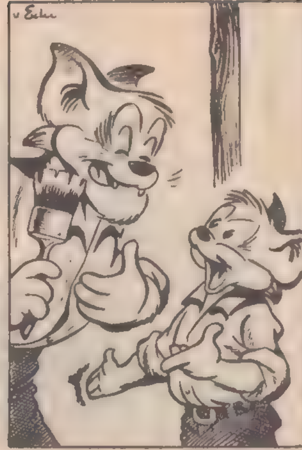
De baron kwam op hem af om een praatje te maken. „Ze doen werkelijk hun best," zei deze. „Als ze zo doorgaan komt die voorgevel makkelijk op tijd klaar."

Hij kon niet weten dat Jan Rap en zijn maat helemaal geen zin hadden er op die manier mee door te gaan. Ze hadden zin om er vàndoor te gaan en Harry had al een goed idee. Nu ze eindelijk ongestoord konden praten, legde hij het haarfijn uit en Jan Rap knikte goedkeurend.

„Helemaal niet gek bedacht," zei hij. „Het had een idee van mezelf kunnen zijn. Zullen we maar meteen beginnen?" „O.K." zei Harry.

Jan Rap verhief nu zijn stem, want hij had natuurlijk met Harry gefluisterd, en zei hard: „Een beetje opschieten, jongen... dat hoekje had allang klaar moeten zijn!" De burgemeester en de veldwachter verstonden het duidelijk en keken elkaar eens aan. „Zo is 't," zei baron Van Dattum tevreden.

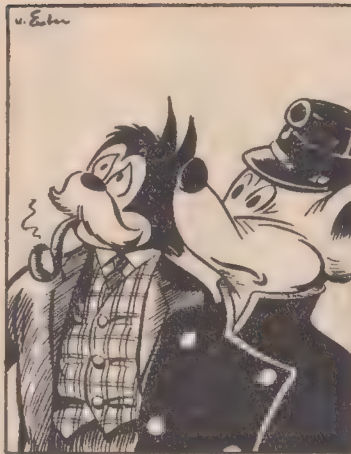

Tot groot genoegen van Baron Van Dattum begonnen Jan Rap en zijn maat steeds sneller te werken. „Mijn stuk is al klaar!" riep Jan Rap. „Ik ga aan de andere kant van het raam beginnen!" Haastig rende hij naar links, maar omdat zijn rechterbeen vastzat aan het linkerbeen van Harry, smakte Harry tegen de planken. „O, pardon, Harry!" riep Jan Rap. „Ik hoop dat je het me niet kwalijk neemt... zal ik je even ophelpen?" „Geen nood", lachte Harry zalvend, „Als het werk er maar niet onder lijdt, hè? Ha ha!" Hij stond vlug weer op. „Waar is mijn kwast nu heengerold?" lachte hij monter. „Aha... daar is hij al..." Harry deed een paar vlugge passen naar rechts om zijn kwast te pakken. „Boiing!!" Nu zat Jan Rap plotseling op de planken. „Verrekskuseer!" zei Harry. „Ik vergeet ook steeds die lastige ketting!" „Ach, het is niets!" zei Jan Rap luid. „Als het werk er maar niet onder lijdt, nietwaar, mijn beste Harry?"

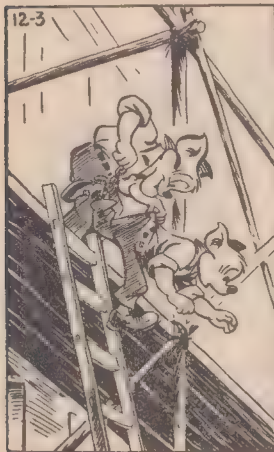
De burgemeester stopte een pijpje en bood Berendse zijn tabakszak aan... dat is te zeggen, hij maakte een beweging alsof, maar zei toen: „Ach nee, u is in functie!" en stak toen de tabak weer in zijn zak. De veldwachter vond dat gelukkig helemaal niet zo erg want de baron rookte een soort eigen-teelt. „Tjonge, Berendse!" zei de burgemeester. „Ik mag toch zeggen dat het een heel goed idee van me was om die twee nietsnutten aan het verven te zetten." „Zeker," zei Berendse, „en schilderen is duur ook. Het scheelt u een heleboel van dattem." „Barón Van Dattum!" zei de burgemeester. „Maarre... op het ogenblik schijnen ze niet voort te kunnen!" Jan Rap had juist kans gezien, buiten om een stellingpaal heen te lopen en toen hij nog een stap deed, zeilde Harry van de stelling af, met pot, kwast en al!

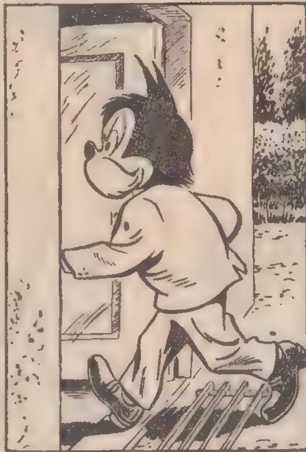

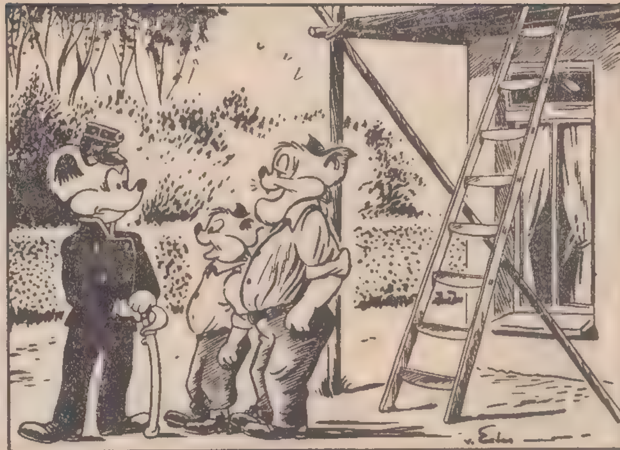

Hoe Jan Rap dat zo voor elkaar kreeg was onbegrijpelijk. Zijn verfpot vloog door de lucht en kwam vlak bij de baron op de grond terecht. De kwast trof precies het ruitenvest van de burgemeester. Harry zelf schommelde aan zijn ketting onder de steiger heen en weer. „Duizendmaal pardon!" riep Jan Rap. „Hoe dom van me... ik kom... ik kom..." Toen hij vliegensvlug de ladder afdaalde kwam Harry natuurlijk met zijn hoofd op de grond terecht. „Idioot!" schreeuwde de baron, die onder de verfspatten zat. „Terug... naar boven!" „Zeker, burgemeester!" zei Jan Rap gedienstig en hup! daar ging Harry weer naar boven. „Help!" riep hij.

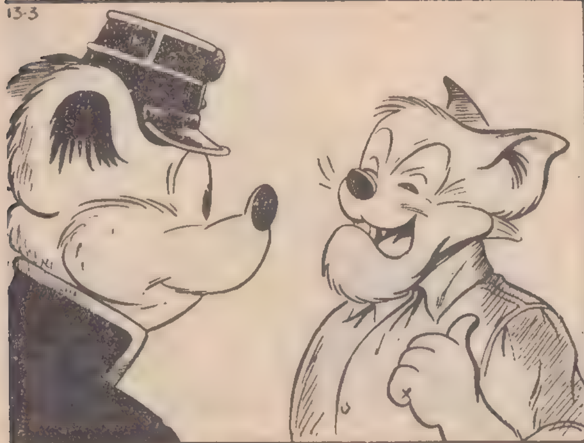

Jan Rap klom vlug de ladder weer op en sleepte Harry aan de ketting mee naar boven. „Een ogenblikje, beste jongen!" riep hij. „Ik zal je helpen." Hij pakte de ketting en hees Harry op. „Ik vraag duizendmaal excuus," zei Jan Rap, maar Harry wuifde hem weg met een: „Ben je mal, kerel... als het werk er maar niet onder lijdt, wat jij?"

Baron Van Dattum verdween in huis om de verf van zijn vest te halen met was-benzine. Nauwelijks was hij weg of Jan Rap en Harry daalden voorzichtig de ladder af. „We wilden u heel beleefd iets verzoeken, meneer de commissaris," zei Jan Rap. „Als het niet te astrant is," vulde Harry minzaam aan.

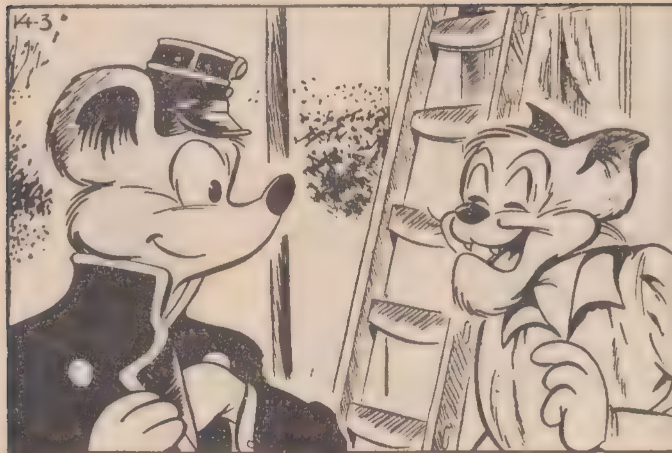

Nu was de veldwachter al mild gestemd, doordat de twee gevangenen, die hij moest bewaken, zo goed hun best deden... en het was hem ook niet onverschillig gebleven dat de burgemeester vanonder tot boven vol verf zat. Toen Jan Rap dus zei dat hij iets te vragen had, zei Berendse: „Zeg het maar, Jan!"

„Kijk", zei Jan Rap, „we begrijpen dat de wet de wet is!" „Zeer juist," antwoordde de veldwachter. „Maar we worden wel door de wet gehinderd in ons werk," merkte Harry voorzichtig op. „Als we die ketting eens wat langer konden maken," zei Jan Rap, „konden we elk een stuk van de gevel afmaken." „Nu is de ketting net te kort om elk aan een kant van het raam te werken," zei Harry weer.

„Maar ik mag die ketting niet van jullie voeten afnemen," zei de veldwachter. „Ik zie wel in, dat jullie gelijk hebt... maar ja..."

„Maar u hoeft die ketting ook helemaal niet van onze voeten af te nemen," zei Jan Rap, „dat zou tegen de wet wezen... stel je voor... maar als u hem in het midden losmaakt, en dan... laten we zeggen een flink sterk stuk touw ertussen..." „Dat zou ons al een stuk schelen," riep Harry.

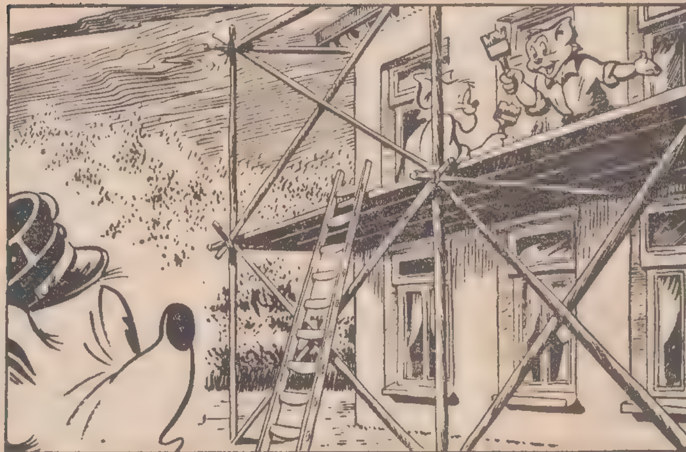

„Tja, eigenlijk weet ik niet of dat wel mag," zei de veldwachter. Hij haalde zijn zakboekje te voorschijn. „Even zien wat de burgemeester me precies opdroeg! Hier staat 't... aan het werk zetten, elk met een ketting aan het been. De één aan de rechterkant en de ander aan de linkerkant... zo zei hij het." „Mooi, dàn kan 't," zei Jan Rap. „Als u in het midden van de ketting een stuk touw zet, nou, dan hebben we toch elk een ketting aan onze voet?"

„Ja, zowaar!" zei Berendse, „zo had ik het eigenlijk nog niet bekeken. Hebben jullie soms een stuk touw?" „Dat is nou toevallig," zei Jan Rap, terwijl hij een eind touw uit zijn zak haalde. „Is dit dik genoeg?" „Dat zal wel gaan," zei de veldwachter. „Even het slotje in het midden losmaken..." Terwijl de veldwachter het slot opende keken Jan Rap en zijn maat elkaar eens aan.

Het slot, dat de twee helften van de ketting met elkaar had verbonden, was nu los en de veldwachter knoopte er een dik stuk touw tussen. Nadat hij zorgvuldig een paar stevige knopen had gelegd, zei hij: „Ziezo en nu weer aan het werk, jongens!" „Hartelijk bedankt, veldwachter!" zei Jan Rap. „Niet te danken," zei Berendse, „het werk mag er niet onder lijden, nietwaar?" Zonder ongelukken klommen de twee spitsboeven de ladder op en begonnen elk aan een kant van het raam te verven. Veldwachter Berendse zag tot zijn genoegen dat het nu veel beter ging. De zon ging onder en het begon te schemeren. „Ophouden, jongens!" riep de veldwachter, die honger kreeg.

„Hèèèè," riep Harry, „nu al? We wilden dit stuk zo graag af hebben. Dan is het morgen droog!"

„We wilden graag nog even doorwerken!" riep Jan Rap luid en goed verstaanbaar. „Hèèè," smeekte Harry, ook nogal aan de luide kant, „nog eventjes, veldwachter."

De baron, binnen, hoorde het dan ook. Hij schoof een raam open en riep: „Als ze willen doorwerken, belet ze dat dan toch niet, Berendse. Wacht ik kom bij je!"

Even later stapte de baron naar buiten. „Ik moet naar een vergadering van 't Nut," zei hij, „maar dat geeft niets, blijf jij rustig hier en laat ze doorwerken. Ze zijn van goede wil en daar moeten we even gebruik van maken."

„In orde, burgemeester!" zei de veldwachter.

Boven, op de steiger, werkten Jan Rap en Harry ijverig door, hoewel het al aardig donker werd.

„Nu deze gaatjes dichtstoppen met stopverf!" klonk het van boven. „En denk erom: netjes...heel netjes... het is voor de burgemeester!"

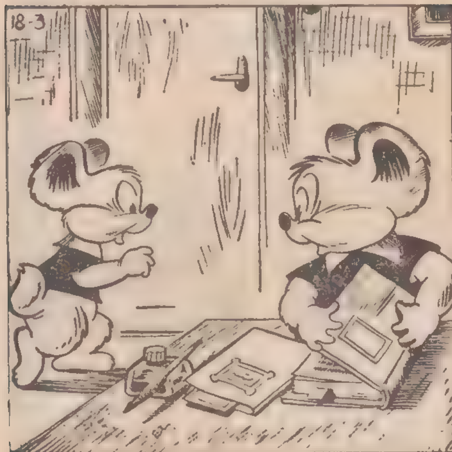
Jan Rap en zijn maat stonden ingespannen aan de kozijnen van het venster te werken. Ze stopten kleine gaatjes dicht met stopverf. Het was toevallig het raam dat door de burgemeester geopend was, net voor hij vertrok.

Veldwachter Berendse was blij dat de baron naar een vergadering gegaan was. Hij kwam nu wel laat met eten thuis, maar in elk geval kon hij even stiekem een pijp roken.

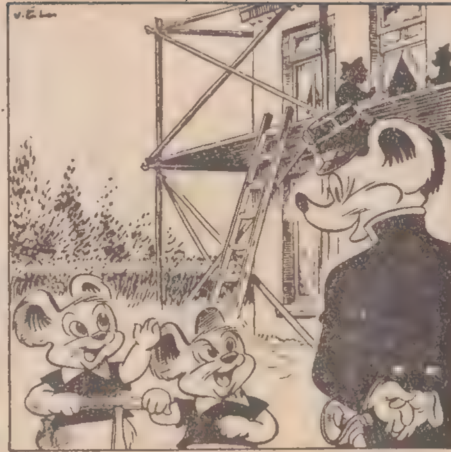
Overal gingen de lichten al aan, zag Berendse. Even later floepten ook de straatlantaarns aan. Nu viel er weer wat meer licht op de gevel.

„Netjes, vooral netjes!" klonk de stem van Jan Rap boven van de steiger. De twee spitsboeven stonden zelf in de schaduw van het plankier.

Veldwachter Berendse hoorde hun kettingen rinkelen terwijl hij de brand in zijn pijp stak.

Brommy hield plotseling op met zijn huiswerk. „Ik kan niets meer zien," zei hij. „Ik zal het licht even opsteken," antwoordde Tommy terwijl hij naar het lichtknopje liep. Even later was de kamer helder verlicht.

„Het is al etenstijd!" riep Brommy verbaasd. „En Pappa is er nog niet!"

„Hij moest vandaag het huis van de baron laten opschilderen," herinnerde Tommy zich. „Door Jan Rap en zijn maat! Misschien zijn ze nog niet klaar." „Laten we even gaan kijken," stelde Brommy voor. Even later waren ze al op weg op de autoped natuurlijk.

Bij het huis van de burgemeester vonden ze hun vader.

„Tja, het is een latertje vandaag," zei deze, „maar die twee wilden nog graag even doorwerken en dus..."

Brommy en Tommy keken naar boven waar Jan Rap en Harry nog steeds bij het raamkozijn stonden...

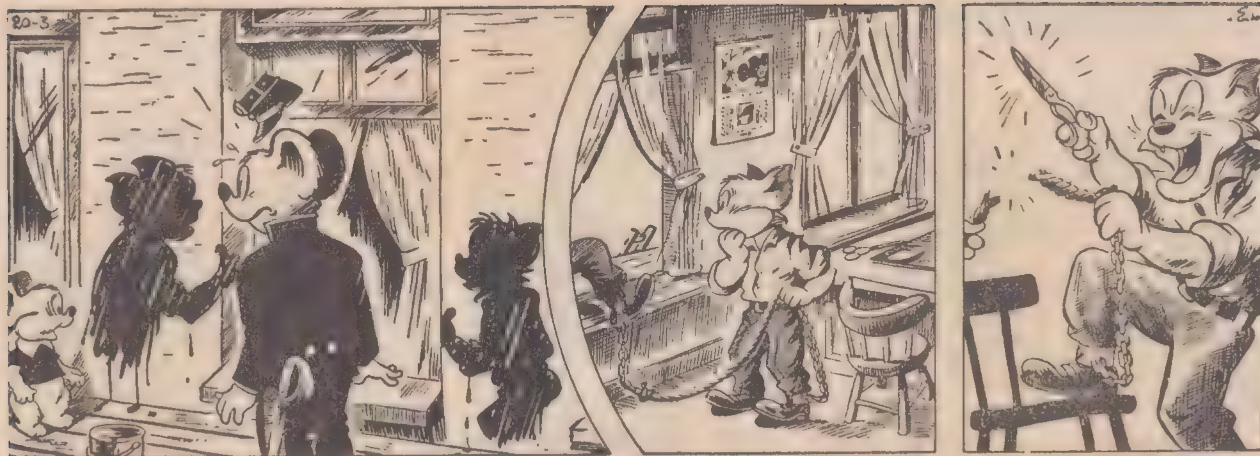

„Wat doen ze daar nou?" vroeg Brommy. „Ze stoppen de gaatjes dicht, in het kozijn!" antwoordde vader Berendse.

„Waarmee?" vroeg Tommy. „Met stopverf," zei de veldwachter.

„Stopverf!" riep Tommy. „Hee daar, Jan Rap! Gooi es een stukje stopverf naar beneden!" Maar Jan Rap antwoordde niet. „Wat staan ze doodstil," zei Brommy. „Hee Jan!" riep de veldwachter, die nu ook bemerkte dat hij het rinkelen van de ketting al een hele tijd niet had gehoord...

Brommy klom vlug de ladder op. „Mag ik een stukje stopverf?" vroeg hij. Toen liep hij de steiger op en...

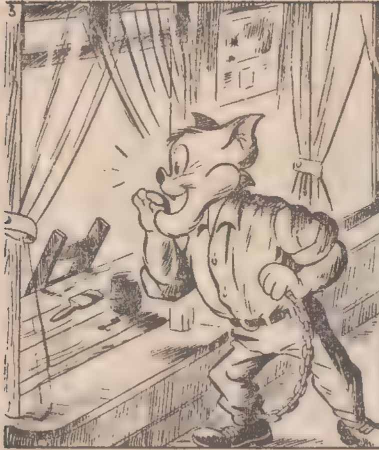

Tot stomme verbazing van Brommy waren Jan Rap en zijn maat helemaal niet op de steiger aan het werk.

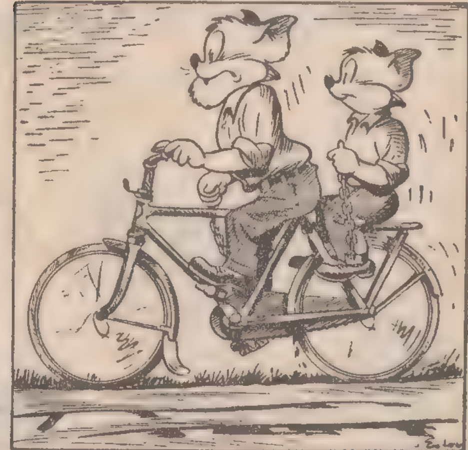
Wèl stonden ze in olieverf op de muur geschilderd en het was niet eens slecht gedaan ook. Op een afstand zou je zeggen dat ze er in levende lijve stonden. Dat had de veldwachter dan ook echt gedacht.

Maar toen Brommy begon te schreeuwen rende hij de ladder op en begreep meteen dat hij er weer eens ingevlogen was. En hoe... Jan Rap had heel kunstig zijn eigen schaduw nagetekend en bijgeschilderd en daarna die van Harry, net op het moment dat Berendse zijn pijp stopte.

Daarna waren ze het openstaande raam binnengeglipt, de ketting in de hand. Binnen, in de kamer van de burgemeester, vond Jan Rap een schaar op het bureau...

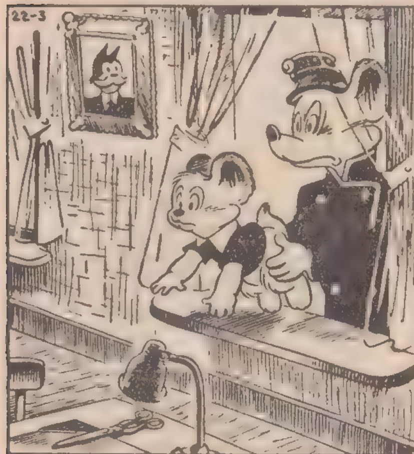

Nog één keer riep Jan Rap door het openstaande raam: „Netjes, vooral netjes!" en toen renden de twee boeven met hun ketting in de hand de kamer uit. Het touw hadden ze al doorgeknipt natuurlijk. „Naar beneden en naar de achterdeur," hijgde Jan Rap. Die deur konden ze van binnenuit openen. Er stond nog een goede fiets in de gang ook.

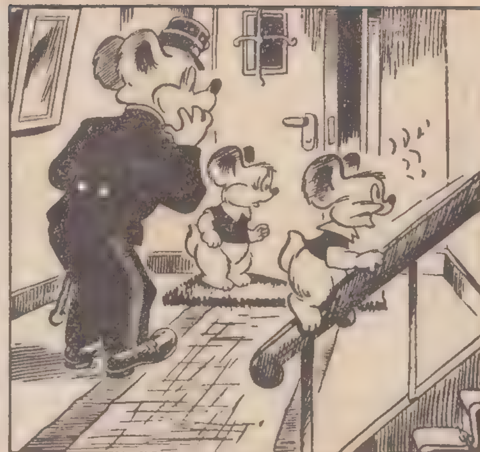
„Fietsen gaat vlugger dan u denkt!" zei Jan Rap terwijl hij de fiets naar buiten bracht. „Mag ik u verzoeken?"

Harry klom achterop en rrroets... weg waren ze.

„Pas op je ketting," zei Jan Rap. „De mensen mochten eens denken... er wordt toch al zoveel gekletst in zo'n dorp!"

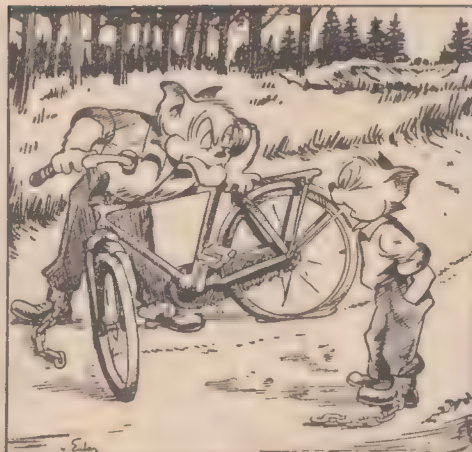
Sprakeloos staarde veldwachter Berendse naar Jan Rap en zijn maat. Dat is te zeggen, naar de afbeelding van die twee. „Góed zeg..." bracht hij tenslotte uit.

„Ze zijn hier door het open raam naar binnen gestapt, Pap," zei Brommy. „Helpt u me eens!" „Wat, wou je zonder toestemming het huis van de burgemeester binnengaan?" vroeg de veldwachter. „Allicht," riep Tommy. „U zei dat u nog maar net had horen roepen van: „netjes, netjes", dan kunnen ze niet ver zijn. Ze zijn nog in het huis misschien!"

„Ja ja, da's waar," zei de veldwachter, die plotseling ontwaakte als uit een droom. „Er achteraan, mannen!" riep hij. Hij hielp zijn zoontjes eerst naar binnen. Toen klom hijzelf door het raam. Hij wilde het hele huis doorzoeken maar Tommy ontdekte dat de achterdeur open stond. „Ze zijn gewoon door de achterdeur weggegaan," riep hij. „Op de fiets van de burgemeester," zei Pappa.

„Ik voel er iets voor om te emigreren... Canada... de Zuidpool... doet er niet toe."

De veldwachter kon snel handelen als het moest. Op een drafje ging hij door het dorp en vroeg links en rechts of men soms twee mannen op een fiets had zien voorbijgaan.

Slager Big wist te vertellen dat hij in het halfdonker twee mannen had zien rijden op één fiets en dat nog wel zonder licht. „Ik dacht al, wie zouden dat zijn," vertelde hij, in de hoop dat de veldwachter hem wijzer kon maken, maar die zei niets.

De veldwachter rende naar zijn huis, waar Brommy en Tommy al een fiets uit de schuur hadden gehaald en met zijn drieën reden ze het dorp uit. Brommy op de stang en Tommy achterop.

Inmiddels waren Jan Rap en Harry al een heel eind weg. En ze zouden nog verder gekomen zijn als de achterband niet was gesprongen. Net bij het kruispunt in het bos.

„We zetten die fiets tegen een boom op de linkse weg," zei Jan Rap. „Maar we gaan de rechtse op!"

Dat deden ze. Op een drafje holden ze rechtsaf het bos in. De ketting aan hun voet moesten ze met één hand vasthouden.

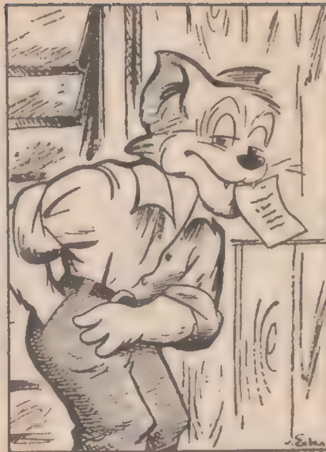
Het was Brommy die de fiets van de burgemeester bij het kruispunt zag staan. ,,Stoppen!" riep hij. ,,Daar staat een fiets!" En ja hoor! ,,Een lekke achterband!" ontdekte de veldwachter. ,,Ze moeten nu verder lopen... maar waarheen... ze kunnen drie kanten opgegaan zijn."

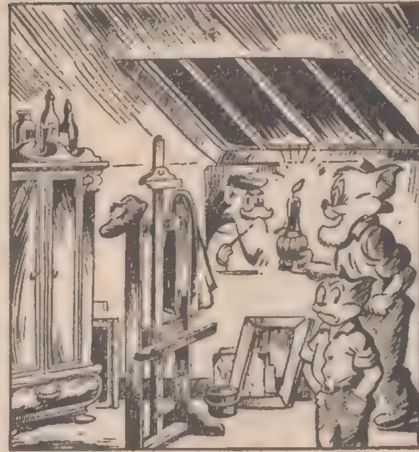
,,Spoorzoeken!" riep Tommy. Even voorbij de fiets liep hij met zijn oren in een draad, die een vlijtige spin over de weg gespannen had. ,,Hierlangs kunnen ze dus niet gegaan zijn!" riep hij. ,,Anders zou dat spinneweb niet meer heel geweest zijn."

,,Goed zo," zei Pappa, ,,jij bent een speurder. Blijven er nog twee wegen over. Die rechtse gaat dieper het bos in, dat moesten wij ook maar doen."

,,Dan kom je langs het huis van Kees Koekepeer!" zei Tommy. ,,Misschien heeft die iemand langs zien komen!"

De rechtse weg voerde inderdaad langs het huisje van Kees Koekepeer, de kunstschilder. Dat ontdekten Jan Rap en zijn maat al gauw. En ook dat er niemand thuis was, want ze vonden een briefje op de deur met de boodschap: „Bakker! Ik ben er veertien dagen niet!"

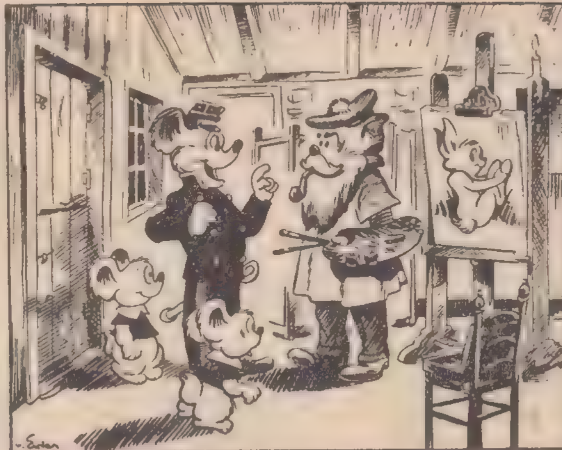
„Dom van die mensen!" zei Harry. „Zo nodig je de inbrekers als het ware uit om binnen te komen."

„De uitnodiging wordt aanvaard," zei Jan Rap, terwijl hij het briefje van de deur trok. „Waar is mijn trouwe sleuteltje dat op alle sloten past? Aha... hier!" Even later stapten ze binnen. Elektrisch licht was er niet maar er stonden wel kaarsen. Toen die aangestoken waren konden de twee deugnieten pas zien hoe het huisje er van binnen uitzag.

„Wat een troep!" zuchtte Harry. „Ga mee maar weer."

„Wacht even," zei Jan Rap. „Dit is een werkplaats van een kunstschilder, man! Een echt atelier... een studio... Maar dat is zeer interessant... zeer interessant."

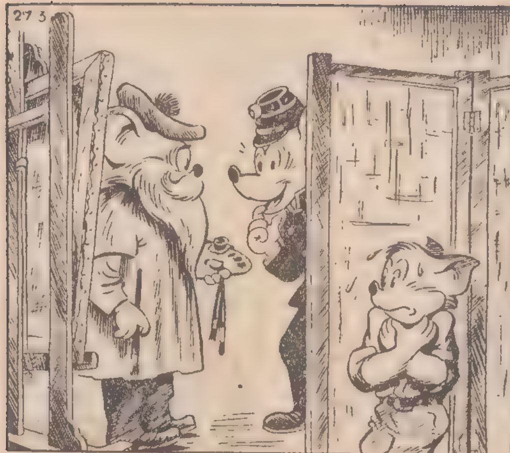

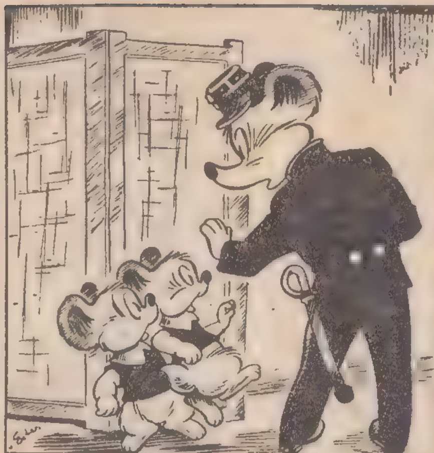

Veldwachter Berendse klom weer op de fiets en nam Tommy voor- en Brommy achterop. Het was voorzichtig rijden op het donkere bospad, maar het duurde toch niet zo lang of ze bereikten het huisje van de schilder Kees Koekepeer. „Gelukkig dat hij thuis is," zei de veldwachter toen hij de verlichte ramen zag. Even later klopte hij aan.

„Wie is daar?" klonk het. „De veldwachter!" riep Berendse. „Oh, goed volk!" hoorde hij zeggen. „Gaat u maar even achter het scherm, juffrouw!" Even later opende de schilder de deur. „Kom erin, veldwachter, kom erin!" riep hij.

„Zo, zo, met de jongens op pad geweest?" „Eh... ja," zei Berendse. „Of nee eigenlijk. We zaten achter twee ontvluchte gevangenen aan, ziet u. Hebt u misschien iemand langs horen komen?" „Hééé," zei de schilder, „dàt is sterk! Ik dàcht dat ik een kwartiertje geleden voetstappen hoorde... maarre... niet dat ik bang ben, maar... het rinkelde alsof er een spook met kettingen rammelde.. tja, ik weet dat het gek klinkt..." „Welnee man!" riep de veldwachter, „dat klopt. We zijn op het goede spoor... die lui hadden elk een ketting aan de voet!"

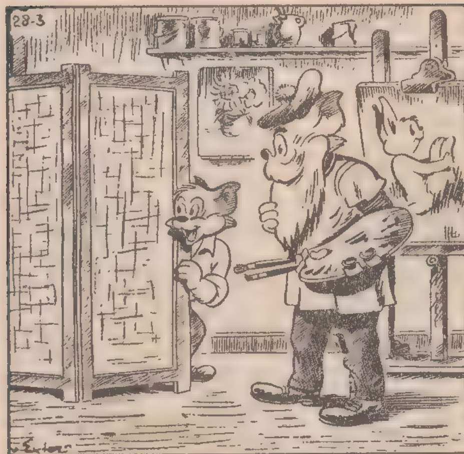
Toen de kunstschilder vertelde dat hij dacht dat hij spoken had gehoord met rinkelende kettingen, wist de veldwachter dat hij op het goede spoor was. „U hebt hun voetkettingen gehoord," zei hij. „Kom jongens, laten we meneer niet verder van zijn werk houden!" Want de schilder had een doek op de ezel staan. Het stelde zoiets als een dame voor.

De veldwachter kon er geen oog afhouden, want hij had begrip voor kunst. En de twee broertjes Brommy en Tommy wilden meteen al achter het scherm kijken, waar ze iemand hoorden bewegen. „Hier jullie, snotapen!" riep de veldwachter. „Zulke jongens toch," verontschuldigde hij zich. „Tja," lachte de schilder fijntjes, „mijn model..." „Ik begrijp 't, ik begrijpt 't," lachte de veldwachter, als man van de wereld.

„Kom jongens, allee!" Hij bedankte de kunstschilder die voor Brommy en Tommy alvast de deur openhield.

„Een mooi vak hebt u toch," zuchtte de veldwachter.

„Dat is zeker," zei schilder Koekepeer. „Nou, veel succes op de jacht!"

Nauwelijks was veldwachter Berendse verdwenen, of met een diepe zucht kwam Harry achter het scherm vandaan.

„Dat was op het nippertje," zei hij, nog bevend. „Die twee brutale beertjes wilden net achter het scherm kijken, wie daar zat!"

„Ja, en ze mochten dat niet van hun vader," grinnikte Jan Rap, terwijl hij zijn baard wat verschikte. „Een geluk overigens, dat dat zelfportret hier hing. Ik geloof dat ik als twee druppels water op die Kees Koekepeer lijk, zo met die baard!"

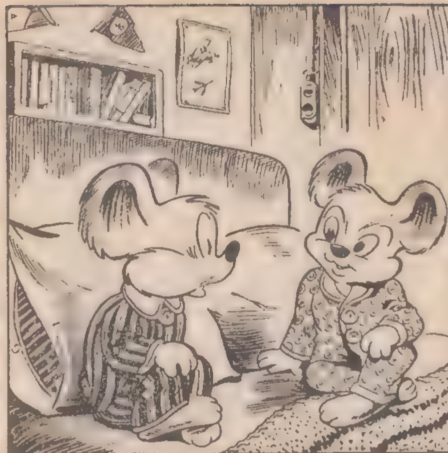
„En die baret doet 't 'm!" prees Harry. „Nee, werkelijk, je bent een kraan in het vermommen!"

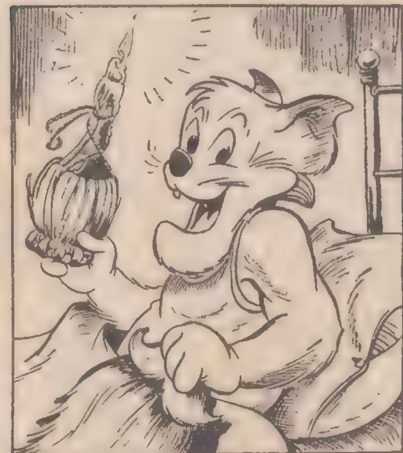
„Ach ja," zei Jan Rap bescheiden, „en in het schilderen hoef ik ook voor niemand uit de weg te gaan, al zeg ik het zelf. Net voor de veldwachter binnenkwam, schetste ik die figuur op het doek. Hij was er wèg van. Tja... ik geloof wel dat ik het in me heb..."

„Ik weet het wel zeker!" riep Harry, die reuze opgelucht was.

„Kom, laten we het ons gezellig maken in ons nieuwe „home". Ik voel me al ponden lichter, nu die ketting niet meer om mijn been zit!"

Pappa Berendse moest onverrichterzake terugkeren. Jan Rap en zijn maat waren nergens meer te vinden. Terwijl de veldwachter met loden schoenen naar de burgemeester ging om hem te melden dat de gevangenen waren ontsnapt, zaten Brommy en Tommy in bed over alles nog eens na te praten.

„Het is wel erg zielig voor Pappa!" zei Brommy.

„Hij is ook zo slim, die Jan Rap" zuchtte Tommy. „Hoe krijgt hij het gedaan dat Pappa een stuk touw tussen de twee helften van de ketting knoopte..."

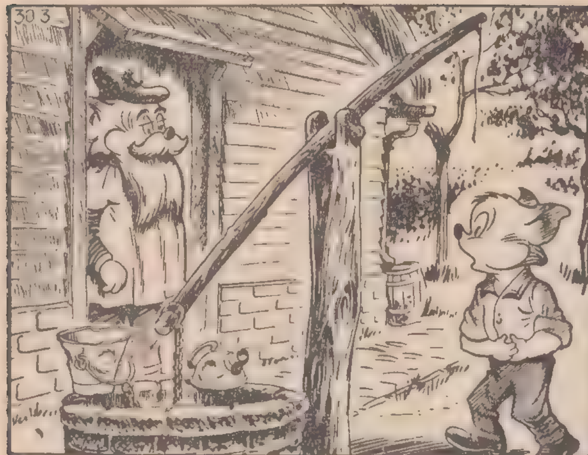
„En dan zichzelf en Harry op de muur te schilderen..." mompelde Brommy. „En het raam in te stappen en door de achterdeur te ontsnappen..." zuchtte Tommy.

„Het is wel een gladde vogel... hoe vond je die schilder?"

„Kees Koekepeer?" vroeg Brommy. „Een beetje raar, maar dat hoort erbij. Er hingen wel hele mooie schilderijen. Ik ga er vast nog eens heen. Gaan we samen!" Toen gingen de broertjes slapen.

Dat deden Jan Rap en zijn maat ook.

„Wel wat klein, maar toch wel geriefelijk!" zei Jan Rap, voor hij de kaars uitblies. „Help me herinneren, morgen, dat ik mijn baard niet vergeet om te doen!"

Jan Rap en zijn maat maakten het zich gemakkelijk in het huisje van de kunstschilder. Het lag ver afgelegen in het bos en er kwam nooit iemand in de buurt.

„Dat treft allemaal prachtig," zei Jan Rap, die voor alle zekerheid in zijn vermomming bleef rondlopen.

„Maar ik heb honger!" zeurde Harry, die in de tuin de struiken afspeurde naar iets eetbaars. „Ik heb vanmorgen alleen vier appels, vijf worteltjes en een handje klapbessen gegeten."

„Vanavond ga ik naar het dorp en zal ik proberen iets op de kop te tikken," beloofde Jan Rap.

„Vanavond," zeurde Harry, „dat duurt nog zo lang. Heb je alle kasten wel goed nagekeken?"

„Ja, ja en nog eens ja!" zei Jan Rap boos. „Kijk dan zelf en hou op met je gezeur!"

Harry ging mokkend het huisje binnen. Hij trok een stoel bij en klom er op om in de kast te kunnen kijken.

Harry was net te klein om op de bovenste plank van de kast te kunnen kijken en hij waagde het erop om op de onderste plank te gaan staan. Dat had hij nièt moeten doen, want die plank brak en om niet te vallen moest Harry zich ergens aan vast grijpen. Het kwam erop neer dat hij met de bovenste planken achterover de kamer intuimelde net op het moment dat Jan Rap binnenkwam.

Die kreeg een paar zware potten verf op zijn hoofd en dat stemde hem enigszins korzelig. „Sufferd!" riep hij en gooide Harry een tube verf naar zijn hoofd. En toen werd Harry weer wrevelig want de tube was zwaar en erg goed gemikt. „Hou je vieze rommel bij je!" riep Harry en gooide de tube terug naar Jan Rap.

De kastplanken, waarmee Harry de kamer ingevallen was, waren beladen geweest met tubes, potten verf en schilderskarton. Dat lag nu allemaal over de grond en één van de potten was opengegaan. Toen Harry een tube verf naar Jan Rap gooide, wilde deze opzij stappen, maar hij gleed uit over de verf die op de vloer lag. Met een bons ging Jan Rap tegen de grond. Daardoor miste de tube zijn doel wel, maar Jan Rap werd nu toch echt boos. Hij pakte een blik verf en wierp dat met kracht naar Harry, die natuurlijk bukte. Het deksel vloog van het blik af, toen het de muur raakte. Het was rode verf, een mooie rode kleur. Een opwindend gezicht zo'n hele plas verf die overal overheen druipt! Harry nam ook een pot en kletste die naar Jan Rap. Als die eens niet gebukt had... deze keer was het gele verf die over de grond stroomde. Oók een mooie kleur, een beetje ervan liep door de rode verf en dat werd samen oranje...

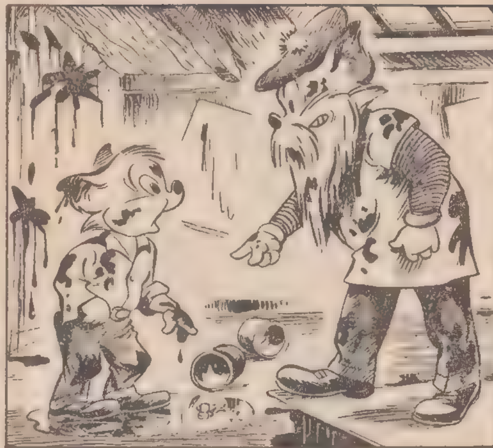

Toen de eerste twee potten verf eenmaal op de grond leeggelopen waren, kregen Jan Rap en zijn maat er pas goed de smaak van beet. Ze gooiden elkaar met potten verf tot er geen volle pot meer te vinden was en toen gingen ze over tot een levendige partij judo.

Harry was wel niet zo groot als Jan Rap, maar hij had het voordeel dat hij vol zat met glibberige verf. Jan kon geen vat op hem krijgen. Bovendien werd hij gehinderd door de valse baard die hem steeds voor zijn ogen kwam. En daar maakte Harry dan weer gauw gebruik van om hem een beentje te lichten.

De stukken karton, waar Kees Koekepeer meestal op schilderde, gleden als schotsen over de grond en de twee vechtersbazen gleden er steeds op uit.

Het gevecht eindigde pas, toen er hevig op de deur gebonsd werd. Vlug schoof Jan Rap zijn baard recht, raapte zijn baret op en gleed naar de deur. Het was de bakker.

„Twee wit, twee bruin, tien kadetjes!" zei Jan Rap.

„Ik zou u graag betalen, maar u ziet..."

„Tja, u zit wèl onder de verf!" zei de bakker. „Ik zal het brood maar hier naast de deur neerleggen en dan rekenen we van de week wel af."

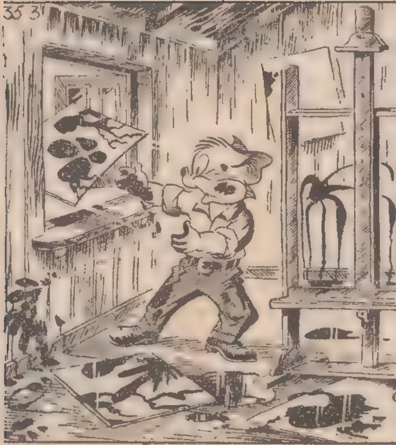
Toen hij vertrokken was, had Harry geen zin meer om verder te vechten. „Vooruit," riep hij, „laten we gauw gaan eten!"

„Je mag eerst je handen en je gezicht wel schoonwassen," zei Jan Rap, „je zou het brood niet eens aan kunnen pakken!"

„Goed, goed," riep Harry, „dat zal ik doen!"

„Eerst de kamer opruimen," zei Jan Rap, „anders krijg je geen kruimel!"

„Ik ben al bezig," riep Harry, „als ik maar wat te eten krijg!" Hij opende een raam en begon de lege potten naar buiten te gooien.

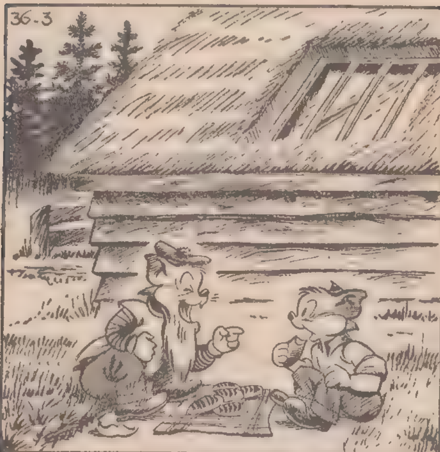

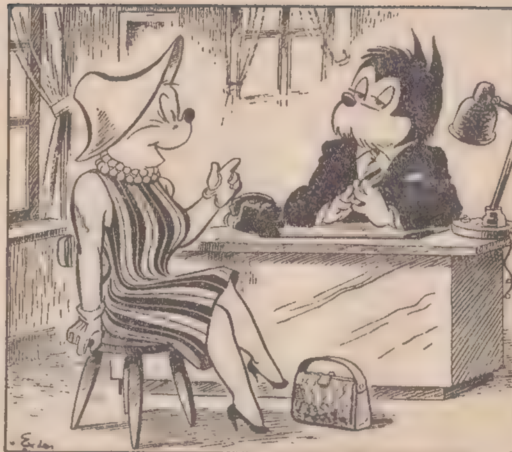

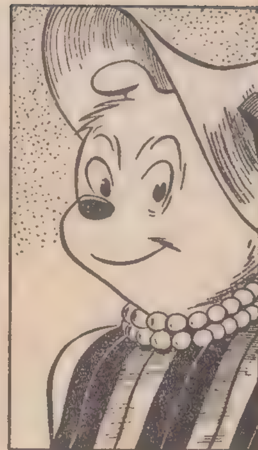

Nu er weer iets te eten was, vergat Harry zijn vechtlust en begon de kamer op te ruimen. Het eerst van al had hij een raam geopend en gooide de lege verfpotten naar buiten, in de tuin. En na de potten kwamen de schilderskartons. Op de vloer lag ook een mat, die nu natuurlijk droop van de verf en de twee deugnieten sleepten het ding samen het huis uit, naar de tuin. En toen namen ze oude lappen en dweilden daarmee de vloer. Het duurde een hele tijd voor alle verf van de vloer was en 't huisje rook er ondraaglijk naar. Tenslotte maakten Jan Rap en Harry zichzelf schoon met terpentijn en groene zeep.

„Het geeft zo'n rommel," zei Jan Rap, „maar anders gaat er toch maar niets boven een vechtpartij met verfblikken!"

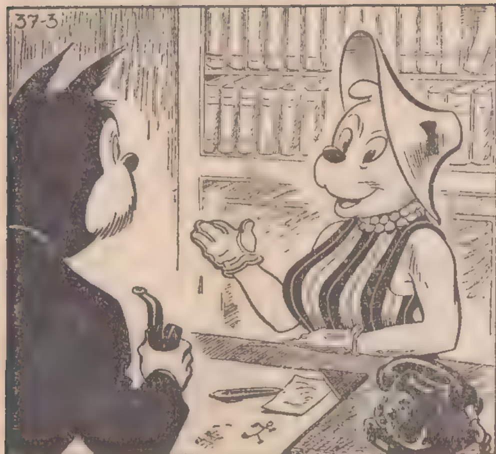

Nadat de twee vechtjassen zich hadden gereinigd, konden ze aan het brood beginnen. Ze aten het buiten op, want binnen in het huisje was het niet om te harden van de verflucht, al stonden het raam en de deur wijd open.

„Wat een gevecht was dat!" zei Jan Rap. „Toen ik die pot met rode verf gooide, zeg... hahaha!" „Nee, die gele zul je bedoelen!" gierde Harry. „Het is dat je bukte, maar anders..." „En die snoekduik van mij... dwars over de vloer!" grinnikte Jan Rap. „Man, schei uit!" zei Harry. „Ik heb in tijden niet zo'n plezier gehad!"

Terwijl Jan Rap en zijn maat hun brood aten, gebeurde er in Dierendorp iets, dat ook wel wat met verf te maken had. Daar woonde ene mevrouw Kwebbel, die het plan opgevat had in Dierendorp een schilderijententoonstelling te houden. Ze was ervoor naar de burgemeester gegaan, baron Van Dattum, om hem toestemming te vragen voor haar plan. „Van de kunst gaat een grote opvoedende waarde uit," zei ze. „En we hebben hier ook een schilder. Die zou kunnen meedoen!" „Tja," zei de baron, „Mevrouw Kwebbel, ik vind het een goed plan. Als ik u ermee kan helpen, zal ik het graag doen."

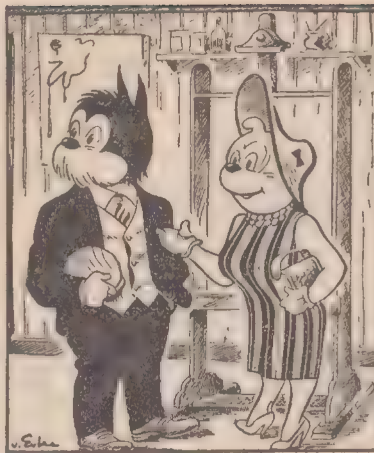

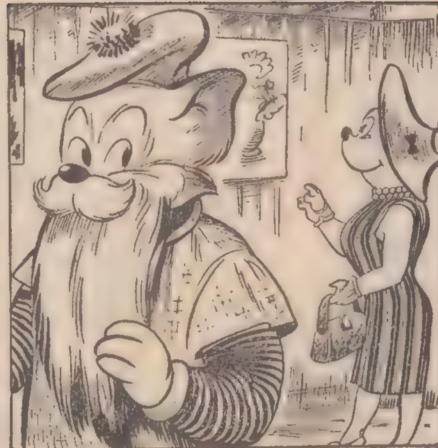

De burgemeester wist natuurlijk wel, dat er in de buurt van Dierendorp een schilder woonde, maar hij had nog nooit een schilderij van hem gezien. „Wat maakt die man alzo?" vroeg hij. „Die Kees Koekepeer?" vroeg mevrouw Kwebbel. „Och... wat zal ik u zeggen... het is vrij waardeloos... hij schildert portretten, bloemen, landschappen. Geen kunst dus eigenlijk. Je kunt precies zien wat het allemaal moet voorstellen. Maar ik zou zijn doeken toch graag op de tentoonstelling willen hebben. Hij is de enige schilder die Dierendorp rijk is..." „Laten we eens gaan kijken," stelde de baron voor. „Het is mooi weer... mijn wagentje is juist gewassen... hebt u zin?" „Zeker, baron!" zei mevrouw Kwebbel. En zo reden ze naar het huisje van de schilder Kees Koekepeer.

Jan Rap zag het autootje net op tijd aankomen. „Weg jij!" riep hij en duwde Harry achter een struik.

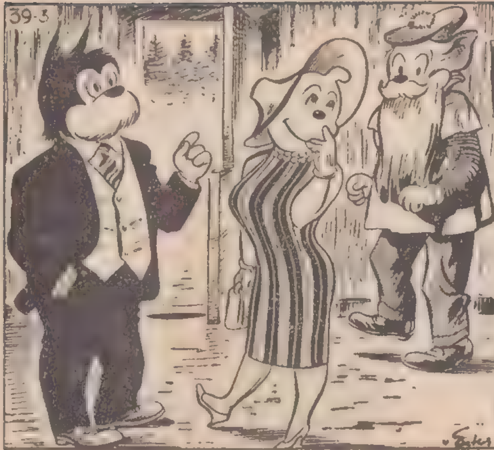

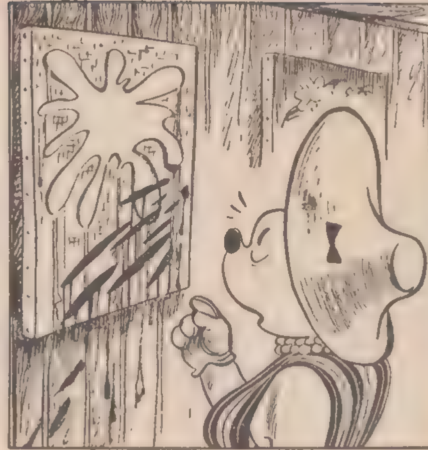

De auto stopte voor het huisje van schilder Koekepeer, en de baron en mevrouw Kwebbel stapten uit.

„Dit is nu Kees Koekepeer!" zei mevrouw Kwebbel. „Baron Van Dattum!" stelde de burgemeester zich voor. „Aangenaam met u kennis te maken... Tjonge wat ruikt het hier naar verf! Wel een bewijs dat hier goed gewerkt wordt!" „O ja, mijnheer de baron," zei de schilder. „En òf hier gewerkt wordt!"

„Mogen we eens binnenkomen om uw werk te zien?" vroeg mevrouw Kwebbel. „Zeker mevrouw," zei de schilder. „Gaat uw gang!" Mevrouw Kwebbel ging de burgemeester voor en stapte het atelier binnen. „Kijk, burgemeester," zei ze, terwijl ze op de schilderijen wees die aan de muur hingen. „Dat zijn nu de echte Koekepeertjes... zonnebloemen, landschappen... het gewone genre... u kent dat wel." Jan Rap, in zijn vermomming als schilder, hield zich maar wat op de achtergrond. „Kochten ze maar een schilderij," dacht hij, „dan kon ik tenminste de bakker betalen!"

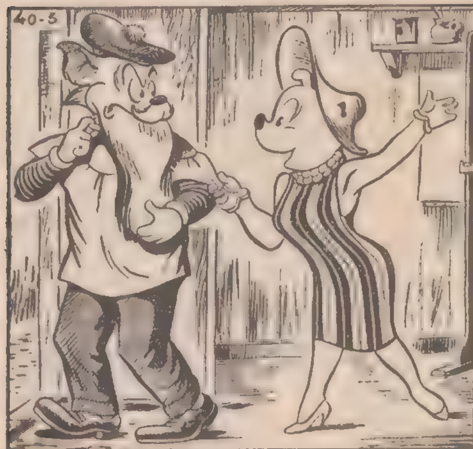

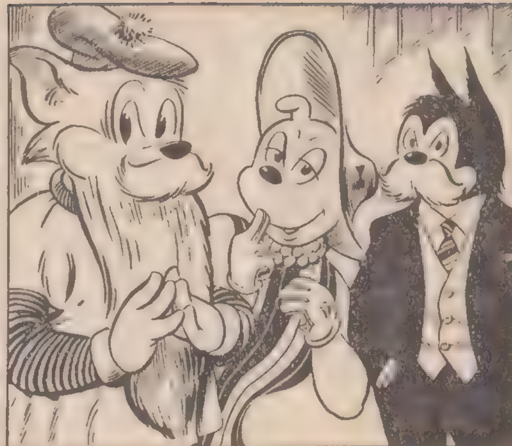
„Niets bijzonders, zoals ik u al vertelde," zei mevrouw Kwebbel, terwijl ze op de schilderijen van Kees Koekepeer wees. „Dat daar is een gezicht op Dierendorp!" „Maar dat is toch erg mooi!" riep de baron. „Dat schilderij zou ik wel op mijn kamer willen hebben... wat moet het kosten... meneer De Koekepeer?" „Maar dat kunt u niet menen, meneer de baron!" riep mevrouw Kwebbel. „Een man van uw stand kan zoiets niet in zijn huis ophangen! Het is geen echte kunst... het is een landschap!"

„Maar als ik het nou mooi vind?" protesteerde de burgemeester. „Kunst heeft niets meer met mooi te maken," zei mevrouw Kwebbel, „en..." maar toen viel haar oog op het doek waar de pot gele verf tegenop gevlogen was...

„O jee," dacht Jan Rap, „daar heb je het al... die heb ik vergeten in de tuin te gooien..." „Wat is dat?" kreet mevrouw Kwebbel. „Van wie is dat doek?"

Jan Rap liep op de tenen naar de deur...

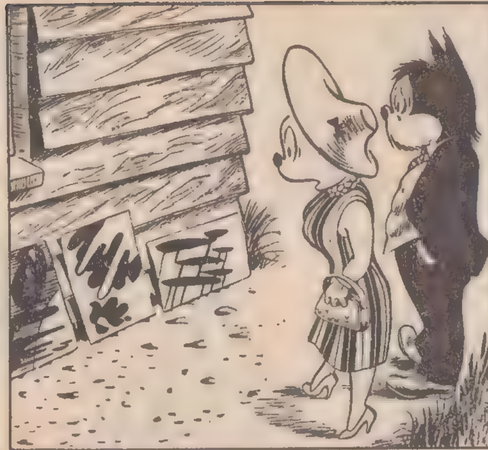

Juist wilde Jan Rap stiekem de deur uitglippen, toen hij mevrouw Kwebbel hoorde uitroepen: „Maar dat daar is stéén-goed... wie heeft dat geschilderd?" Ze pakte Jan Rap bij de mouw van zijn schilderskiel. „Dat stuk zal het geweldig doen op de tentoonstelling... Zegt u mij eens, meneer De Koekepeer... wie heeft dat geschilderd?" „Och..." stamelde Jan Rap, „zoiets gebeurt wel eens... ik.. ik rommelde maar wat an.. en zodoende..." „Nu herken ik de ware kunstenaar!" juichte mevrouw Kwebbel. „Maar man! Je hebt jezelf aan je eigen ik ontrukt... het is een meesterwerk!" „Pardon?" zei Jan Rap verbaasd. „Als ik dat zeg, kunt u dat wel als vaststaand aannemen!" zei mevrouw Kwebbel. „Hebt u soms nog meer werken gemaakt in deze stijl?"

„H'm... nu u het zegt... ja, ik heb er nog een paar zo," antwoordde Jan Rap, terwijl zijn oogjes begonnen te glinsteren. „Ze liggen net te drogen buiten!"

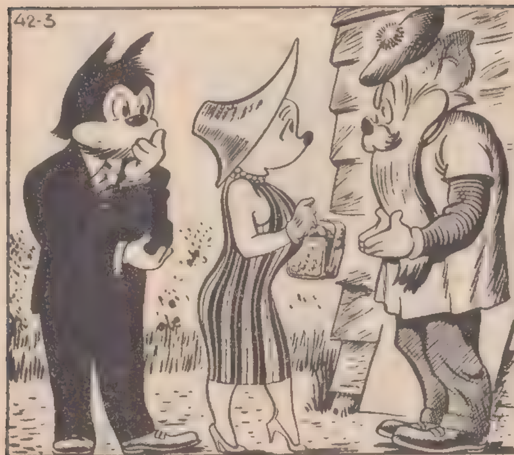

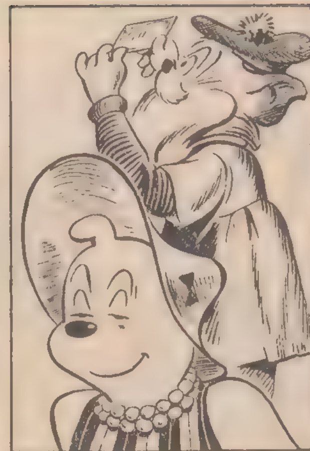
Jan Rap vloog naar buiten en zette vlug de schilderkartons rechtop tegen de muur van het huisje. Ze dropen nog van de verf die er in allerlei kleuren overheen gestroomd was.

Mevrouw Kwebbel stond sprakeloos en dat wilde wat zeggen! „Wat een kleuren... en dat lijnenspel!" zuchtte ze ten slotte. De burgemeester die ook mee naar buiten gekomen was, zei helemaal niets. Mevrouw Kwebbel keek hem triomfantelijk aan en riep: „Ja ja, ik zie het... u bent er helemaal beduusd van, nietwaar? Maar ik zeg u: dit is een ontdekking! Mijn naam zal in alle kranten staan als de ontdekster van dè Koekepeer!"

„Hoezo?" vroeg de burgemeester. „Zou u denken?" Nu nam mevrouw Kwebbel de burgemeester even terzijde en fluisterde: „Die man weet het zelf niet, maar hier staat een fortuin aan schilderijen... die doeken zijn een fortuin waard... let u maar eens op!" En toen werd baron Van Dattum goed wakker. „Zo zo," zei hij, „wel, we zullen toch geduld moeten hebben tot alles droog is!"

Baron Van Dattum had in den beginne geen belangstelling voor de schilderijen, die stonden af te druipen tegen de gevel van het schildershuisje. Maar toen mevrouw Kwebbel hem verzekerde dat ze stellig heel veel geld waard waren, toonde de burgemeester dadelijk interesse. „Laten we wachten, tot die dingen droog zijn," stelde hij voor, maar mevrouw Kwebbel was een goede zakenvrouw en ging meteen tot daden over. „Meester Koekepeer," zei ze, terwijl ze haar tasje openknipte, „u zult mij zeker wel het genoegen willen doen, mij deze doeken te verkopen. Ik heb u ontdekt, vergeet u dat niet!" „Wilt u ze kopen?" vroeg de „schilder" verbaasd. „Jazeker enne... meteen boter bij de vis. U hebt er in totaal zes... laten we zeggen: tien gulden per stuk, dat is zestig gulden... Kijk, hier is het geld!" „Maar... nee... dat kan niet!" riep Jan Rap, vanachter zijn baard. „Nou goed, ik rond het naar boven af tot honderd gulden," riep mevrouw Kwebbel en duwde Jan Rap een biljet in de hand. Deze hield het tegen het licht om te zien of het wel echt was en zei toen: „Neemt u ze maar mee."

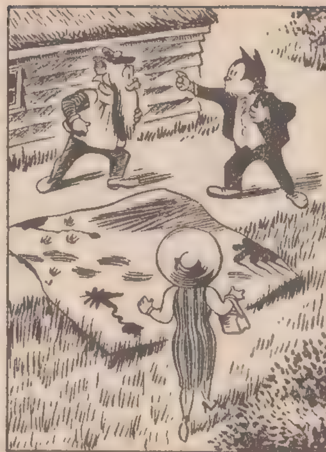

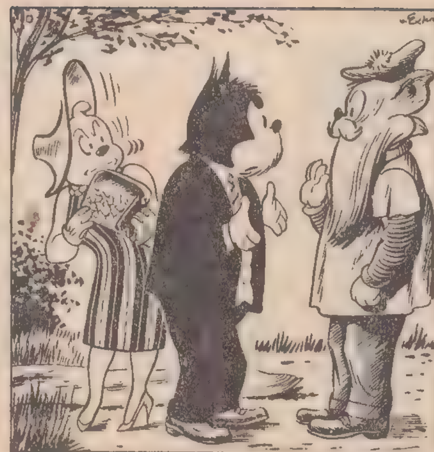

Baron Van Dattum was overrompeld door het snelle optreden van mevrouw Kwebbel. Deze keek hem triomfantelijk aan. „Ziezo," zei ze. „Voor honderd pop ben ik eigenares van zes originele Koekepeertjes... O ja... ze moeten nog gesigneerd worden!" Ze wendde zich tot Jan Rap. „Zet u uw handtekening er alstublieft onder, dan weten we meteen wat de bovenkant is, als we ze gaan ophangen." Nou, voor honderd gulden deed Jan Rap heel wat en met een stokje tekende hij het woord: „Koekepeer" in de dikke verflaag.

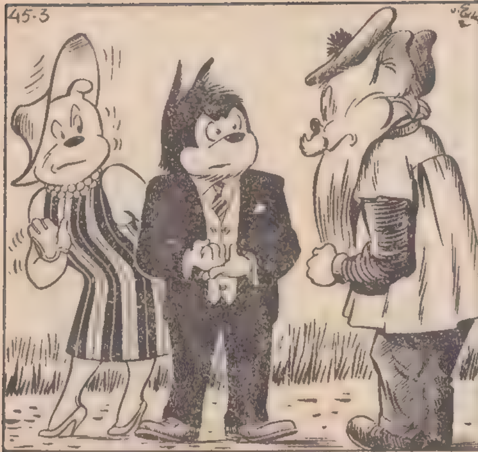
„Origineel!" riep mevrouw Kwebbel. „Als alles droog is, kom ik ze ophalen! Gaat u mee burgemeester?" Deze had nog niet veel zin om weg te gaan. Hij had zich een buitenkansje laten ontglippen omdat hij niet direct geweten had met kunstwerken te doen te hebben. „Hebt u voor mij niets te koop," vroeg hij nog. „Nee, baron," zei Jan Rap. „Het spijt me. Maar ik begin weer gauw... komt u een andere keer eens terug!"

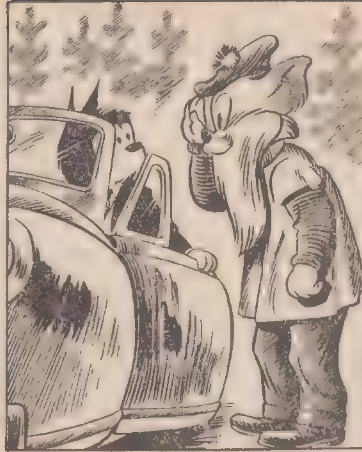

Net voor de baron weer in zijn auto zou stappen, zag hij naast het huisje de vloermat liggen, die daar in het zonnetje lag te drogen. „Wat is dat daar?" vroeg hij. Jan Rap kuchte en zei: „Tja... dat is eigenlijk niet te koop..." Mevrouw Kwebbel vloog de auto al uit maar ditmaal was de baron haar net vóór. „Eerst!" riep hij. „Tweeds!" riep mevrouw Kwebbel, „wat moet dat kosten?" „Dat?" zei Jan Rap, „Tja, dat is een werk voor een grote hall, voor een heel grote muur bijvoorbeeld." „De raadzaal!" juichte mevrouw Kwebbel. „Die is mijn," zei de baron ferm. „Ik was eerst. Zeg het maar, de gemeente Dierendorp koopt dit aan!" „Tja, wat moet dat nou kosten," piekerde de schilder. „Nou," zei de baron, „ik zal het goed met je maken... honderd gulden!" Maar mevrouw Kwebbel schudde langzaam van „neen" achter de rug van de baron. En Jan Rap, die dat zag, schudde ook langzaam van „neen".

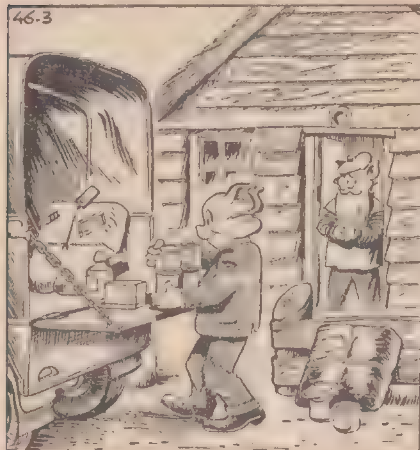

Toen de baron vijfhonderd gulden bood, stond mevrouw Kwebbel nog steeds van „neen" te schudden, maar Jan Rap durfde niet verder te weigeren. „Ja," zei hij, „verkocht!" „Ik kom het halen als het droog is," zei de baron „en dan breng ik het geld mee. U wilt wel zo vriendelijk zijn, verder niets meer aan vreemden te verkopen. Alles wat u nu maakt, komt op onze tentoonstelling te hangen!" „Och ja," zei Jan Rap, „als ik u daarmee een plezier doe!"

Toen de baron en mevrouw Kwebbel vertrokken waren, kwam Harry weer uit de struiken te voorschijn. „Waak ik, of droom ik?" vroeg hij. „Hoorde ik dat nou goed dat je voor die mat en die vieze kartons zeshonderd gulden hebt gekregen?" „Precies!" riep Jan Rap. „En je begrijpt wel wat ons nu te doen staat!" „Een nieuwe mat kopen en nieuwe kartons!" riep Harry. „Juist," zei Jan Rap. „En niet te vergeten een lading verf... en dan maar weer aan het gooien en smijten, jongens!"

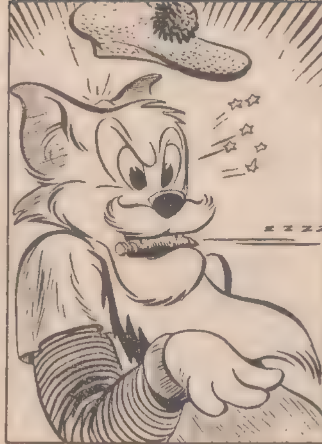

Jan Rap waagde zich niet in het dorp maar hij postte een brief aan een verfhandelaar, die hem met een bestelauto een partij schilder-kartons en verf bezorgde. Jan Rap rekende meteen af. Toen zei hij tegen Harry: „Aan het werk, ouwe jongen!"

Ze spreidden de kartons op de vloer uit en zetten er ook een stel tegen de muur op. Alles lag en stond vol. En nog waren er een paar kartons over. „Ophangen tegen de muur," commandeerde Jan Rap.

„En nu... klaarmaken voor het gevecht!" Elk nam een stapel verfblikken voor zich... het grote ogenblik was aangebroken!

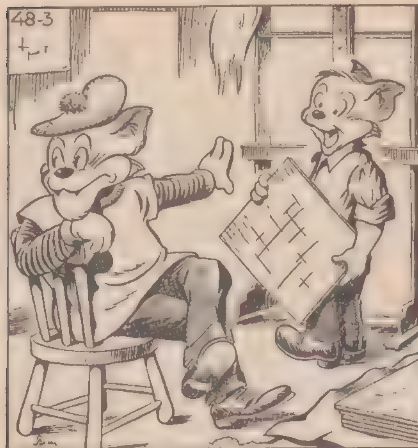

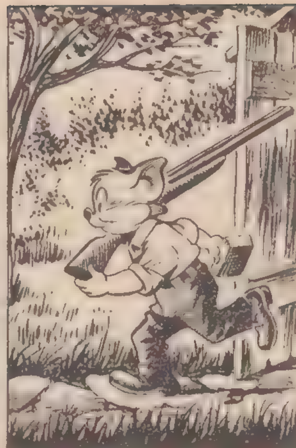

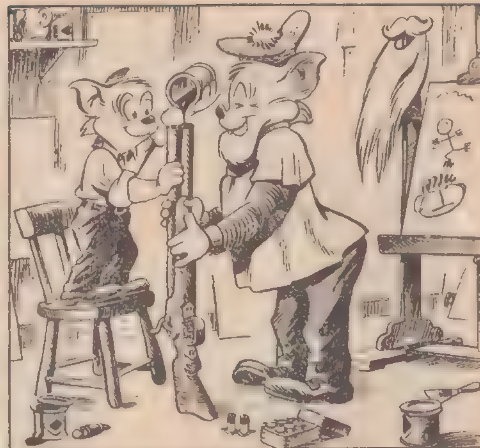

„Ik tel tot drie!" riep Jan Rap. „Een... twee... drie!" Giechelend bukten ze zich naar de blikken verf. „Klets!" Het eerste projectiel was meteen goed raak! Het kwam precies op de baret van Jan Rap terecht. „Da's gemeen!" riep de namaak-schilder. Een klein tubetje hemelsblauw drong meteen tussen zijn tanden want Harry was goed in vorm. Maar nu werd Jan Rap boos. Hij spuwde het hemelsblauw uit en spoot een tube rood leeg in de richting van Harry. „We zouden alleen góóien!" riep deze wild, want het hielp hem niets of hij al opzijsprong.

Een half uur lang zwommen de twee deugnieten achter elkaar aan over de kartons. Toen was de voorraad verf op. „Een mooi resultaat!" zei Jan Rap hijgend. „Laten we er maar mee ophouden! We hebben ze weer verdiend!"

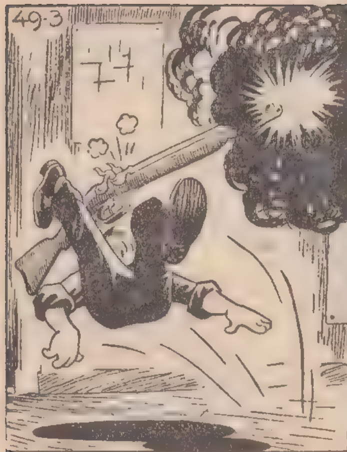

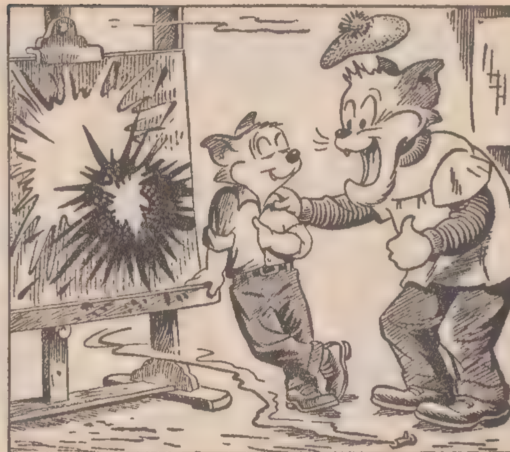
Bij de volgende zending verf en kartons was de aardigheid van het schilderijen maken er al helemaal af. „Ik heb geen zin meer om voor een paar tientjes in de verf rond te spartelen," zei Jan Rap somber. „Kom, kom," zei Harry. „Voor wat, hoort wat. Het kan misschien ook wel op een andere manier. Laat mij maar eens begaan." Hij plaatste de nieuwe schone kartons tegen de muur en ging toen naar een schuurtje, achter in de tuin. Hij kwam terug met een dubbelloops jachtgeweer.

„Wat nou?" vroeg Jan Rap. „Even geduld, maestro Koekepeer!" zei Harry. „Twee patronen achter in het geweer en een tubetje verf voor in de loop!" „Ach ja, ik begrijp het al," zei Jan Rap. „Nee, ik ben er nog niet," riep Harry. „Een scheutje rood in de ene loop en een beetje groen in de andere..." Hij schonk de verf vóór in het geweer.

„Geeft acht, geeft vuur en laadt weer snel... paraat is de rebel!" zong Harry terwijl hij aanlegde op de kartons.

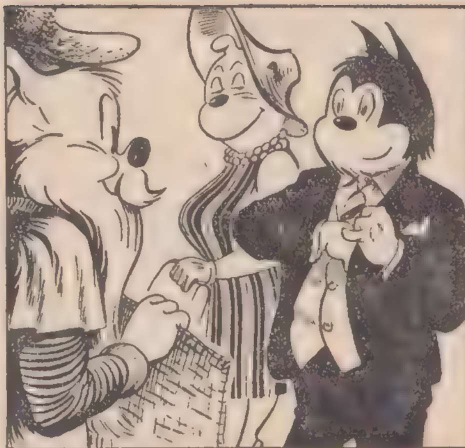

Met een dubbele knal ging het jachtgeweer af. Harry lag meteen achterover op de grond maar toen de rook uit het raam weggetrokken was... was er een meesterwerk geschapen! De tubes verf, die in het geweer hadden gezeten, waren totaal uit elkaar gespat en het was weer eens helemaal iets anders dan anders!

„Wat denk je ervan?" vroeg Harry trots. „Werkelijk," antwoordde Jan Rap, „dit is veel krachtiger van toets, zou ik zeggen. Dynamischer... mannelijker..." „En toch echt van deze tijd," zei Harry. „Kom, ik zal het geweer nog maar eens laden... ik voel dat ik inspiratie heb. Wat zullen we er nu eens instoppen?"

Het werd toch nog een fijne middag. De schoten dreunden regelmatig in de studio en na een uur waren alle kartons gevuld. „Nu nog een handtekening erop en we zitten weer op rozen!" zei Harry.

De burgemeester kwam na een week terug met zijn auto. Mevrouw Kwebbel was weer meegekomen. Ze waren verrukt. „De zaal is al helemaal klaar!" riep mevrouw Kwebbel. „Het hangt er voor een vierde deel vol met het werk van andere schilders, de rest vullen we op met uw werk! Het zal de sensatie worden van dit jaar." Jan Rap, die ook drie nieuwe vloermatten beschilderd had, zei: „Er zijn ook nog drie nieuwe grote doeken bij!"

De tranen stonden de baron in de ogen toen hij de kunstwerken zag. „Wat een compositie... wat een kleurstelling... wat een durf!" riep hij. „Gooi het maar in mijn baret!" bromde Jan Rap in zijn valse baard. „Wat zou me dat hele partijtje nu opbrengen, meneer de baron?" vroeg hij. „Laat dat maar rustig aan ons over," zei de baron, „maar ik wil je wel een voorschot geven. Is duizend gulden genoeg?"

Achter de struiken viel Harry prompt flauw van de emotie.

De tentoonstelling werd een daverend succes. Meteen al bij de opening waren alle kunstkenners het erover eens dat het werk van Kees Koekepeer het beste was. Er werd om hem geroepen. Bescheiden trad Jan Rap naar voren. Hij zag er keurig uit. Met het geld van de baron had hij zich goed in de kleren gestoken en bovendien had hij een nieuwe valse baard gekocht, in een feestwinkel. Er werden kiekjes van hem gemaakt door fotografen van allerlei kranten en iedereen wilde zijn handtekening hebben.

Op hetzelfde ogenblik waren Brommy en Tommy op weg naar het huis van de schilder. „Straks loopt het hier vol kunstkenners en toeristen," zei Brommy, „maar nu zijn wij nog de eersten!"

„Als hij straks van de tentoonstelling terug komt, vraag ik hem om zijn handtekening," zei Tommy. „Misschien vinden we wel een souvenir."

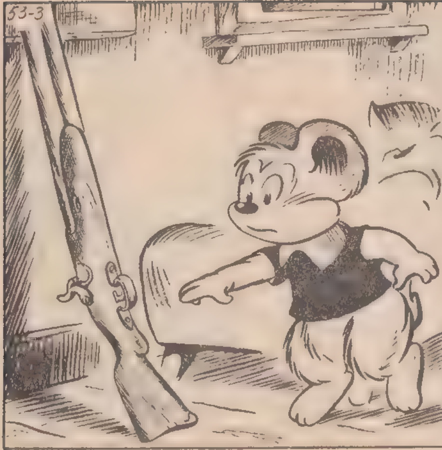

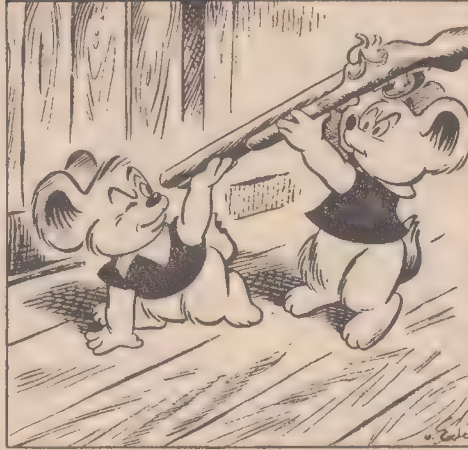

Toen Brommy en Tommy bij het huisje van de grote schilder Koekepeer aankwamen, lag Harry lekker te slapen. Hij hoorde niet hoe de kleine beertjes om het huis heen scharrelden. „Later zijn zelfs zijn oude verf-tubes nog geld waard," zei Brommy. „Laten we eens op de vuilnisbelt gaan kijken!" Nou, daar lagen lege verf-tubes genoeg en ook lege patroonhulzen en verf-blikken... maar ook... twee voetkettingen! „Moet je zien!" zei Tommy, „zijn dat niet Pappa's voetkettingen voor gevangenen?"

„En of!' zei Brommy, „ik herken ze uit duizenden!" Ze keken elkaar eens aan, die twee slimme beertjes.

Ze begrepen dat ze een belangrijke ontdekking hadden gedaan. „Kom mee!" fluisterde Tommy. „We gaan eens in het huis kijken!"

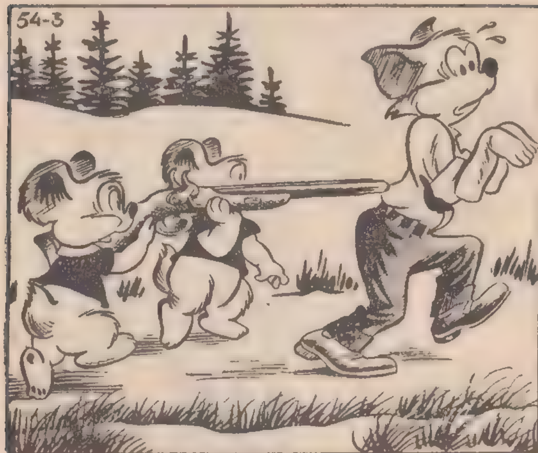

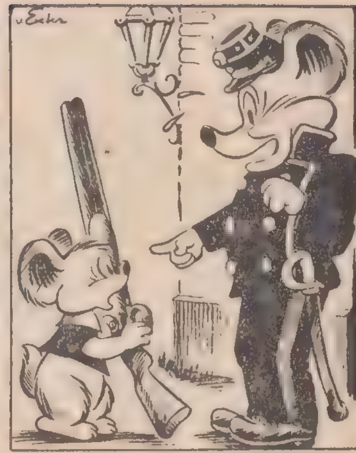

Brommy en Tommy slopen op hun tenen het schildershuisje binnen. Op een bank zagen ze iemand, in vaste slaap. Harry! Een geweer stond naast de bank. Brommy sloop er voorzichtig heen en pakte het geweer. Toen liep hij ermee terug de kamer in. Samen bekeken ze het gevaarlijke ding. Ja, het was geladen! Ze knikten elkaar eens toe en riepen toen in koor: „In naam der wet... handen omhoog!"

Harry vloog met een gil wakker. „Voorzichtig jongelui," bibberde hij, toen hij het geweer op zich gericht zag. „Kom vooral niet aan de trekker... wees toch vooral voorzichtig! Ik zal alles doen wat jullie zegt, maar doe dat geweer weg!"

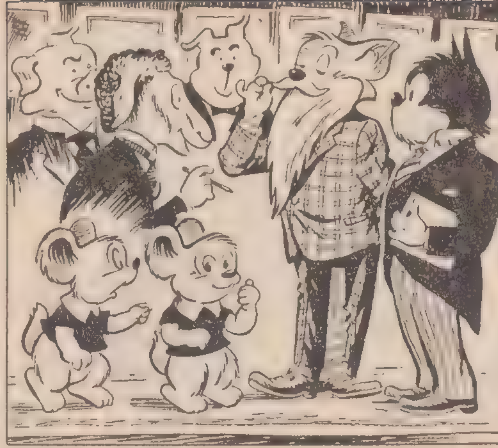
Brommy en Tommy waren erg voorzichtig met het zware geweer, maar ze hielden het toch op Harry gericht.

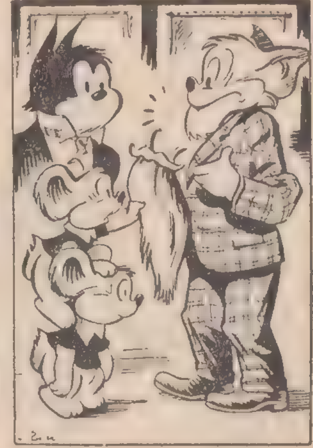
„Waar is Jan Rap!" vroegen ze. „Op de tentoonstelling," zei Harry. „Hij komt pas laat terug." „Mooi", zei Brommy. „Dan kunnen we jou intussen naar het dorp brengen. Voorwaarts mars! En niet weglopen... denk erom!"

Zo marcheerden ze naar Dierendorp en regelrecht naar de cel.

„We zullen er Pappa maar niet eens om lastig vallen," zei Tommy, „die heeft de handen vol aan de drukte bij de tentoonstelling!" Ze sloten Harry op en marcheerden naar het tentoonstellingsgebouw, waar ze hun vader zagen staan, voor de deur. „Wat voeren jullie nu weer uit, kwajongens?" riep de veldwachter. „Hoe komen jullie aan dat jachtgeweer?" „Afgepakt van Harry," zei Brommy. „We hebben hem opgesloten in de cel," zei Tommy. „En die Kees Koekepeer daarbinnen is vals. Het is Jan Rap!"

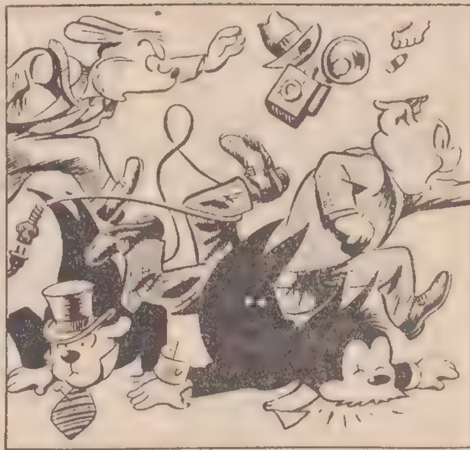

Veldwachter Berendse wist niet of hij waakte of droomde. „Hoe komen jullie aan die onzin?” stamelde hij. „Echt waar, Paps!” riep Brommy. „Harry zit in de cel, gaat u maar kijken, als u ons niet gelooft!” „Geef mij dat gevaarlijke ding!” zei Pappa. „Alstublieft,” zei Tommy, „past u een beetje op, want het is geladen!” „Ook dat nog!” kreunde de veldwachter.

Hij rende weg om te gaan zien of Harry werkelijk in de cel zat. Brommy en Tommy stapten het tentoonstellingsgebouw binnen. Kees Koekepeer werd er omringd door het publiek, terwijl baron Van Dattum op een blocnote de namen schreef van degenen die een schilderij wilden kopen. Toen klom Brommy op de schouders van Tommy en rukte de valse schilder zijn baard af.

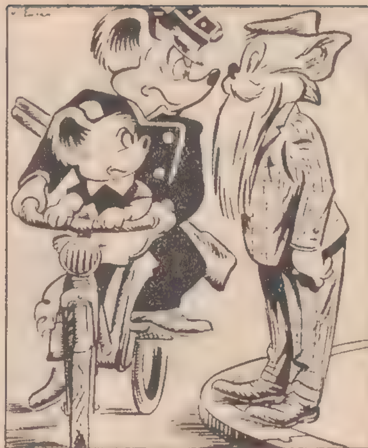

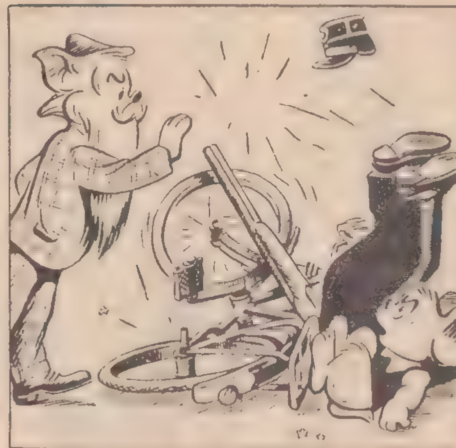
Het was een raar gezicht toen Brommy, zittend op de schouders van Tommy, een ruk gaf aan de baard van de gevierde schilder. De baron keek er ten minste vreemd van op. „Jan Rap," zei hij. „Ik sta gewoon paf..." „Blijf rustig even zo staan," antwoordde Jan Rap en zette het op een lopen. Het werd een reuze tumult. Iedereen liep tegen elkaar op en vooral de kabels van de televisie-mannen bleken voor velen moeilijk. Toen de menigte buiten kwam, was er van Jan Rap al geen spoor meer. Brommy en Tommy renden naar hun vader en kwamen hem halverwege alweer tegen. „Jullie hebt kranig werk geleverd, jongens!" riep hij. „Harry zit inderdaad in de cel! Het is dus toch waar!"

„Zeker," zei Tommy. „We hebben zojuist Jan Rap ontmaskerd, en iedereen herkende hem."

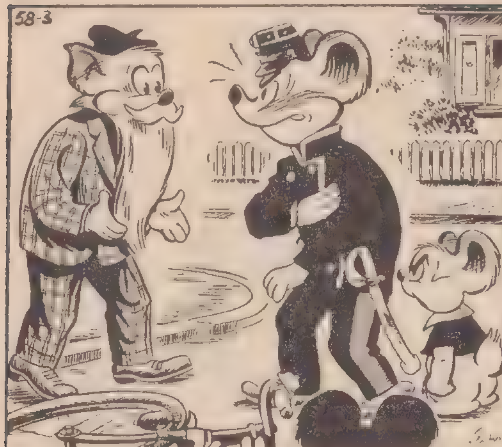
„En waar is hij nu?" vroeg de veldwachter. „Gevlogen!" zei Brommy.

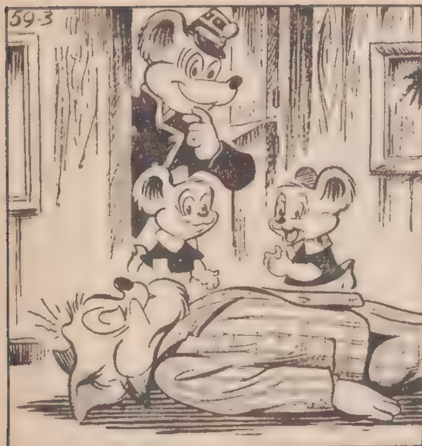
„Waar zou Jan Rap heengevlucht zijn?" vroeg de veldwachter. „Naar het huisje van de schilder," riep Brommy, „om Harry te waarschuwen." „Dat lijkt me ook waarschijnlijk," zei Pappa. „Op de fiets en er achteraan!" Hij pakte zijn fiets en de beertjes klommen er op. Tommy mocht het geweer vasthouden. Ze waren nog niet eens het dorp uit of daar zagen ze Jan Rap lopen! Niet het dorp uit, maar er juist in. Hij kwam hen rustig tegemoet gelopen! „Zo zo!" riep de veldwachter, „is u daar, meneer de snertschilder?" „Hè?" zei de schilder. Meteen gaf hij de veldwachter een duw, zodat hij met fiets en al om viel. Ze rolden alle drie over de straat, de veldwachter, Brommy en Tommy.

De schilder bleef stokstijf staan van de schrik. „Neem me niet kwalijk," stamelde hij. „Het was niet mijn bedoeling u omver te gooien maar waarom scheldt u mij uit voor snertschilder?" „Geef je over, Jan Rap!" gromde de veldwachter, die overeind gekrabbeld was. Meteen gaf hij een ruk aan de baard van de schilder. „Auw!" riep die, „meneer, wat hèbt u toch tegen me?" „Wie ben je?" brieste de veldwachter. „Kees Koekepeer," zei Koekepeer. „Wie zou ik anders zijn?" „Ja, zo is het," zuchtte de veldwachter, „wie zou het anders kunnen zijn. Juist ja, nou, we gaan maar weer eens..." „Ik snap er niets van," zei de schilder, terwijl hij het drietal nakeek. „Gaat u maar eens gauw op de tentoonstelling kijken!" riep Tommy, „dan zult u verbaasd zijn over uw eigen werk!"

Bij het huisje van schilder Koekepeer aangekomen, vonden ze daar Jan Rap languit op de vloer uitgestrekt. Bewusteloos. Hij was uitgegleden over een tubetje verf en blijkbaar nogal zwaar neergekomen. „Inpakken," zei de veldwachter verheugd, „we nemen hem meteen mee." De voetkettingen lagen nog op de vuilnisbelt achter het huis, dat was makkelijk. Even later fietste de veldwachter alweer terug naar Dierendorp met zijn gevangene achter op de bagagedrager. Voor Brommy en Tommy was het niet zo leuk want die moesten het hele eind naar huis lopen.

Berendse bracht Jan Rap weer terug in de cel en daarna wachtte hem nog een zeer moeilijke taak. Er was een vechtpartij aan de gang op de tentoonstelling!

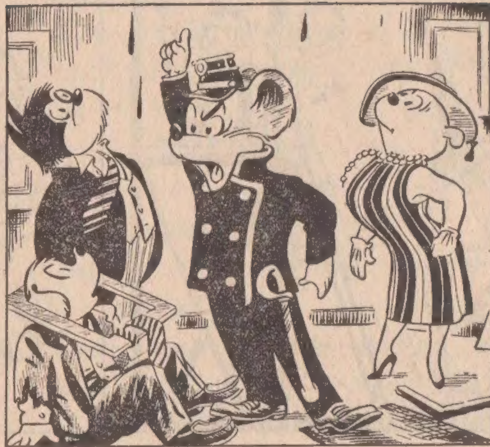

Vlug fietste de veldwachter naar de tentoonstelling. Het was moeilijk het gebouw binnen te komen want de doeken, lijsten en kartons vlogen naar alle kanten. In het midden van de zaal was baron Van Dattum op de vuist gegaan met de echte Kees Koekepeer. Mevrouw Kwebbel werd benaderd door een dame die haar een doek in lijst over het hoofd sloeg. Bezoekers, die valse Koekepeertjes hadden gekocht, waren in gevecht gewikkeld met kunstcritici van de krant en de TV-mannen rolden over de grond met de verslaggevers.

„Maar heren, heren!" riep veldwachter Berendse sussend. Hij merkte wel dat dat geen indruk maakte, en hief toen zijn geweer op...

Veldwachter Berendse moest wel op een gewelddadige manier de aandacht vragen, want niemand wilde luisteren. Met een donderende knal ging het geweer af.

Het schot trof de zoldering, die in één seconde alle kleuren van de regenboog kreeg. Iedereen hield op met vechten. „Opgelet, allemaal!" riep de veldwachter, „ziedaar hoe Jan Rap de schilderijen maakte die u hier ziet hangen. Hij had zich met valse baard vermomd als Kees Koekepeer, die u daar ziet staan. Deze man treft geen schuld!" „Ozo!" zei de schilder. „Dus al mijn aankopen zijn waardeloos?" kreunde de baron. „Ik had ze in de raadzaal willen ophangen!" „Ik heb nog een mooi landschapje voor u," zei Koekepeer. „Een echte Koekepeer."

Jan Rap en zijn maat moesten de voorgevel van het huis van de baron verder afschilderen.

„Ik wou dat ik dat jachtgeweer hier had," zei Jan Rap, „dan schóót ik die muur vol verf... wèl zo leuk."

Vanaf de steiger zagen ze de schilder Kees Koekepeer naderbij komen. Hij had een schilderij onder de arm. Het was het landschap. „Gezicht op Dierendorp."

Hij had het, na veel loven en bieden, voor vijf gulden drie-en-twintig cent aan de baron kunnen verkopen, maar dan moest hij het zelf brengen.

„Dag collega's!" riep hij tegen de twee deugnieten die op de stelling stonden.

„Zet nooit meer een briefje op de deur dat je niet thuis bent!" riep Jan Rap. „Want ik kan geen verf meer zien!" zei Harry.

In deze serie zijn verschenen:

No. 1 Atomo

No. 2 Tombola

No. 3 De vrolijke schilders

Uitgave: Het Parool/De Nieuwe Pers

Verkoopprijs 75 cent